

Zelf een zeeschip bouwen kan dat?

1

Het had allemaal anders kunnen lopen, natuurlijk, maar zo is het nu eenmaal niet gegaan. En ja, men heeft gelijk. Welke gek bouwt nu zelf een boot? Zeker als je moet leven van een bijstandsuitkering omdat jij werkloos geworden bent aan het begin van de crisis in de tachtiger jaren. 'U komt nooit meer aan het werk mevrouw,' kreeg ik te horen op het arbeidsbureau. 'Gaat u maar wat leuks doen.'

Sommige mensen nemen dat dan wat letterlijk. Ik ging een boot bouwen. Zo gek is dat helemaal niet. Nadat ik begon met bouwen heb ik een aantal andere 'gekken', zoals men dat noemt, ontmoet. De een bouwde met polyester, de ander met ferrocement, net als ik. Ferrocement is een materiaal dat ooit is uitgevonden door iemand in Frankrijk. Het is eigenlijk de voorloper van gewapend beton. Het is een combinatie van heel fijn-mazige bewapening en cement. Maar dat is een vage omschrijving. Daarmee ben je er nog niet. Voor je een romp hebt komt er heel wat bij kijken. Bouwen met ferrocement is een goedkope maar erg arbeidsintensieve manier. Maar dit wordt geen technische verhandeling over het bouwen met ferrocement, maar het verhaal over wat ik allemaal meemaakte tijdens de bouw van mijn boot de Excalibur.

Ik wist er ook niet al te veel van. Tegenwoordig heb je internet en kun je daar alles vinden. Toen ik begon moest ik het van de bibliotheek hebben. Veel was er niet te vinden. Ik heb weken moeten wachten op boeken die ze speciaal voor mij bestelden. Daarin vond ik verschillende methoden. Ik koos er een die gebaseerd is op de bouw met vlechtmatten en gaas en ben zonder verder na te denken begonnen. Het weitje dat ik huurde veranderde door maartse buien in blubber. Laarzen aan en niet zeuren. Als het begon te hozen dook ik weg onder het afdak van voormalige varkensstallen naast mijn blubber veld. Nog voor het half april werd stond er een geraamte van een meter of twintig lang en vijf breed. Het voorste deel had zelfs twee verdiepingen. Als ik er doorheen liep, stelde ik me voor hoe het zou zijn als dat gevaarte af was. Hoe het zou zijn op de woeste baren.

Zover is het nooit gekomen. Wel kwam er een journalist van het tijdschrift de Twaalfambachten. Ja ik weet het, je denkt meteen aan de dertien ongelukken. En dat kon natuurlijk wel eens uitkomen, maar daar dacht ik op dat moment echt niet aan. De verslaggever was onder de indruk van mijn voortvarendheid en vroeg of ik het leuk zou vinden als hij terug kwam met iemand die verstand had van ferrocement.

Het eerste bouwsel met op de voor grond bea in het midden en de expert rechts

Nooit heb ik me afgevraagd hoe het kwam dat die journalist zo onverwacht kwam opdagen. Hoe het ook zij, hij keerde terug met de bewuste expert. We lieten de man rustig rondkijken terwijl wij samen aan de rand van het wekje gespannen stonden te wachten op de uitkomst van het onderzoek. Tussen door fluisterde de razende reporter me nog even in het oor dat de expert wel een Duitser was en hij vroeg of ik daar moeite mee had. Ik vond het maar een vreemde vraag. Waarschijnlijk heb ik iets vaags gemompeld en gevraagd of hij zin in koffie had.

Dat had hij dus trok ik me terug in mijn erg kleine Kip caravan, daar woonde ik inmiddels om zoveel mogelijk geld te besparen, en maakte een pot koffie in het minia-tuurkeukentje. Toen de inspectieronde er eindelijk op zat klommen de twee heren ook naar binnen en schoven achter het tafeltje langs en gingen zitten op de enige andere bank. Ik schonk koffie en na het gebruikelijke ritueel van melk en suiker kwam eindelijk het oordeel. Het werd verpakt in mooie wollige zinnen maar kwam gewoon keihard neer op: wat u daar buiten gebouwd heeft wordt nooit varende schip en zeker niet zeewaardig. Als het al in het water zal geraken zal het terstond omkiepen.

Het werd even heel stil aan het tafeltje. De journalist werd plots in beslag genomen door een vel papier waar hij nog niets op had geschreven en de expert keek mij met treurige ogen aan. Er werd duidelijk een hysterische huilbui verwacht. Maar toen die uitbleef vertelde hij dat hij al een groot aantal ferrocement projecten had begeleid, en als ik wilde kon hij mij leren hoe het wel moest. De journalist durfde mij weer aan te kijken en ik schonk hem een warme glimlach waardoor hij snel zijn ogen weer op het blanco vel richtte.

In gespannen afwachting van het oordeel

Geen probleem, zei ik, morgen zal ik beginnen dit bouwsel af te breken en als u me dan vertelt hoe ik moet beginnen dan ga ik direct van start.

Tegenover mij werd verbaasd gekeken. Al sinds ik met het bouwen van een boot begon ben ik vaak op die manier aangestaard en nu trof ik weer twee mensen die overwogen de witte jassen te bestellen, maar dat kon me geen bal schelen. Ik had al vaker aan mijn bouwmethode getwijfeld en was gewoon heel blij iemand te hebben die mij wilde helpen. Daar hoeft niet over te worden nagedacht. Het ijzer smeden als het heet is. Stel je voor dat ik de heren liet vertrekken terwijl ik diep in de put weggekropen ging zitten. Nee. Hier en nu gaat het gebeuren. Vertelt u mij maar hoe het dan wel moet.

Daar kon mijnheer de expert niet meer onderuit. Dus kreeg ik meteen stap één te horen. Er moet een goed ontwerp komen, vertelde hij, en daarna moet je een grote loods bouwen waarin je de romp hangend gaat maken. Ik heb een vriend die scheepsarchitect is. Hij zal wel voor een paar centen een goed ontwerp leveren en dan kom ik je vertellen hoe het verder gaat.

2

De daarop volgende dagen sneed ik met de haakse slijper mijn bouwsel in hapklare brokken. Deels ging het naar de schroothoop en deels naar de boer die mij het blubberige weitje verhuurde. Hij zag wel wat in die stukjes boot in aanbouw. Op de kop gezet en er een lapje zeildoek over vormde dat prima schuilhokken voor kippen en geiten. Ik kreeg zelfs een maand korting op de huur. Dat was mooi meegenomen. De boer, ome Richard genaamd, handelde in alles wat los en vast zat, dus verkocht hij natuurlijk mijn gewrochten met winst aan een ander. Tja, je bent handelaar of je bent het niet.

Niet veel later kreeg ik bericht dat het ontwerp klaar lag in Lelystad. Ik leende een oude Volvo van een vriend en ging op weg. Later zou ik nog vaak onder de Ramspolbrug door varen. Nu reed ik er overheen en kreeg een boete voor te snel rijden. Verdomme, dat was balen. Met de kosten van het ontwerp en de boete was mijn geld voor die maand op. De scheepsarchitect was een vriendelijke man en heeft me de tekeningen uitgelegd. Het was slechts het ontwerp voor de romp. Hoe ik die wilde invullen was mijn zaak. Hij adviseerde om eerst een model te maken en zo wat vertrouwd met de tekeningen te worden. En omdat het geld voor bouwen nu toch op was had ik mooi de tijd om met wat restjes hout en veel geduld een romp op schaal te maken. Ondertussen bedacht ik allerlei indelingen en droomde ik van lange zeereizen. Want het ging een zeegaande kotter worden van het onverwoestbare loodskotter type. Een schip dat bij elk weer zonder kleerscheuren over de oceanen zou kunnen zwalken. Een totale lengte van zeventien meter en vijf meter breed. Met een flinke diepgang en de juiste ballast kon er niets mee mis gaan.

Met het model ben ik een aantal weken later naar de architect terug gegaan, nu met gematigde snelheid over de Ramspolbrug. Hij vond het prachtig. Alleen de opbouw die ik er op gezet had vond hij veel te laag. Hij liet me zien hoe hij het zou doen. Ja, dat gaf weer veel meer ruimte in het schip, dus zo zou het worden.

Nu werd het tijd voor het bouwen van de loods. De afmetingen waren bekend en zo kon ik berekenen hoe lang en breed het geheel moest worden. Waar de bouwsteigers moesten komen om aan de romp te kunnen werken en hoe hoog het dak moest zijn. Er was maar één klein probleempje. Waar haalde ik het benodigde hout?

Van vage kennissen in mijn stamkroeg wist ik dat ze in dennenhout voor de papierindustrie handelden. Bij hen kocht ik voor heel weinig geld een wagon vol vers gekapte, kaarsrechte dennenstammen. Van ome Richard hoorde ik dat er een eind verderop een houtsloper zat waar je niet al te duur tweedehands hout kon kopen. Om dat te halen leende hij me zijn trekker met platte wagon en al snel had ik een berg oude planken en acht enorme, verlijmde dakspanten waar de boot vast wel aan zou kunnen hangen. Verwoed ging ik aan het timmeren. Al snel stond er het begin van het skelet. Maar wat had ik een hoop hout nodig. Met die uitkering van mij zou het veel te duur worden om alleen al die loods te bouwen.

De loods in aanbouw

Soms komt alles vanzelf naar je toe. In dezelfde kroeg hoorde ik dat er iemand van plan was het platte dak van een gesloten fabriek te gaan jatten, ergens in een afbraakbuurt. Waar hij dat hout voor nodig had heb ik nooit geweten. Met hem ben ik samen gaan slopen. Gewoon op klaarlichte dag klommen we naar boven. De dakbedekking scheurden we los en zodra er planken vrij kwamen begonnen we die met koevoet en klauwhamer los te trekken. Door de ontstane gaten gooiden we de losgescheurde dakbedekking naar beneden. Het dak had een flink oppervlak. Er was voor ons beide meer dan genoeg. Door al het vuil en stof zagen we er snel uit als een stel oude rotten in het slopersvak.

Een man stond beneden naar ons te kijken. Daar werden we toch wat nerveus van. Waren we betrapt? Nee, het viel mee, de man vroeg aan mijn kennis of hij het raamkozijn uit de zijmuur mocht slopen. Na wat moeilijk doen, helemaal in de rol van norse sloper, heeft mijn kennis hem toestemming gegeven. Ik geloof dat hij er zelfs nog een tientje voor kreeg.

De planken werden zo gauw mogelijk afgevoerd en ergens opgeslagen. Daarna braken we al de dakbalken uit de muuropeningen. Ook die verborgen we zo snel mogelijk op een veilige plek. Nooit heb ik toen beseft wat voor enorm risico we daar genomen hebben. Een gebouw van een paar honderd vierkante meter plat dak ontdoen en het geheel volledig onbruikbaar achter laten. Daar zou toch wel iets meer dan een kleine verkeersboete tegenover staan. Achteraf denk ik zelfs dat het heel wat uurtjes taakstraf opgeleverd zou hebben. Maar dat bestond toen nog niet. In die tijd kreeg je nog gewoon gevangenisstraf als je iemand vermoorde.

In dezelfde kroeg waar het idee van de diefstal geboren was hoorde ik van

die kennis dat een paar dagen na onze geslaagde roof de brandweer naar het voormalige fabriekspand kwam om een uitgebreide blus oefening te houden. Zij hadden toestemming om de voormalige fabriek in de fik te steken. Nou, die oefening ging niet door. Er was te weinig hout over om te laten branden.

Hoe, ben ik vergeten, maar de helft van het gejatte hout kwam al snel naar mijn bouwproject.

Nu had ik meer dan genoeg om die loods te bouwen

Alles nagelde ik aan elkaar. Hele pakken spijkers gingen er door. Al snel ontstonden er steigers met twee verschillende niveaus. De dennen palen staken hoog in de lucht en planken in driehoeks-vorm verbonden alles tot een stevig geheel. Uiteindelijk moest ik om hulp vragen voor het er bovenop hijsen van de acht verlijmde, zware spanten. Door twee gespierde jongens zijn die naar boven gesjouwd en op hun plek gelegd. Op acht meter hoogte ontstond er zo verbinding tussen beide zijden. Een van de helpers was roekeloos genoeg om via de spanten van de ene naar de andere zijde over te steken. Vervolgens legde ik een dubbele rij gepikte balken in de lengterichting van de loods bovenop de zware spanten. Daarbij volgde ik de lijn die de buitenste rand van het dek zou zijn. Daar zouden met stelbouten en met klossen die over die balken konden schuiven de spanten worden gehangen. Ook boven de kiellijn legde ik een dubbele rij balken. Daar zou ik later aan lange stangen het midden van de spanten aan hangen.

Het enige wat er nog moest komen was het dak. Daarvoor spijkerde ik met planken een puntvorm bovenop de zware verlijmde spanten. Nu ontbrak er nog een waterdichte bedekking.

Daar kwam ome Richard mee op de proppen. Hij had een enorme rol helblauw afdekfolie dat gebruikt wordt om in de winter zwembaden van welgestelden af te dekken. Je kent dat wel. In een wat fijnere vorm vindt je het ook wel als verpakkingsmateriaal in de doosjes die de post bezorgd als je weer eens iets via internet gekocht hebt. Alleen dit was een grovere soort en er was wat verkeerd gegaan tijdens de productie waardoor er een laag ontbrak. Dat gaf voor mij niet en ik kocht de hele rol voor een schappelijke prijs. Daarvan maakte ik een dak op de loods. En toen bleek dat er nog zoveel blauw noppenfolie over was, pakte ik de loods er helemaal mee in. Zo had ik een geweldig grote helblauwe voortent aan mijn kleine Kip caravannetje gebouwd. Maar ach, nu ben ik toch aan een technische verhandeling begonnen. Dat was niet de bedoeling. Als je wilt weten hoe alles in het werk gaat kun je dat prima op internet terug vinden.

Dat ome Richard goed vond dat ik zoiets op zijn voormalig wekje had gebouwd was toch wel bijzonder.

3

Overall in de omgeving was de helblauwe loods duidelijk te zien. Het stak hoog boven de omliggende weiden en akkers uit. Een futuristisch bouwsel met zijn gebogen wanden en een veel breder bovendeel dan de basis. Een ruimteschip rechtstreeks afkomstig van de blauwe planeet. Het had natuurlijk rood plastic moeten zijn om van mars te komen.

En dat vond de opzichter van bouw en woning toezicht ook. Die kwam me al snel bezoeken. Wel beleefd maar toch streng kreeg ik te horen dat het bouwen van zoiets absoluut niet was toegestaan. Wat zou er van ons land terecht komen als iedereen zomaar overall lukraak gaat bouwen. Het woord België kwam meteen in mijn hoofd opzetten, maar ik wilde natuurlijk dat alles niet voor niets was geweest, dus begon ik de ambtenaar liefjes uit te leggen wat de bedoeling van het bouwsel was. En natuurlijk was de eerste reactie van de man: Een boot bouwen, u gaat hier een boot bouwen? Dat hij erbij dacht dat ik wel helemaal knettergek moest zijn zei hij niet, maar ik verdacht hem toch van die voor de hand liggende conclusie. Maar in die tijd, als ik tegen mensen begon over het zelf bouwen van een boot, was dat steeds de eerste reactie. Was dat paranoia? Keer op keer kreeg ik te horen dat zelf een boot bouwen onmogelijk was, zeker eentje met het formaat waar ik mee bezig ging. Je moest daar toch speciale kennis of opleiding voor hebben. Zoiets ging toch niet zomaar. Pas als ik vertelde dat er een expert op de achtergrond was die mij alles leerde werden ze wat minder kritisch. Maar eerst zien en dan geloven volgde stevast. En dat is jaren zo gebleven. Steeds weer kreeg ik het zelfde

melodietje te horen. Het was als een popsong die eigenlijk niet om aan te horen was, maar zo vaak op radio en televisie werd gedraaid dat je het kreng niet meer uit je kop kon krijgen. En een vrouw, tja een vrouw die iets dergelijks durft te ondernemen, tja dat moest wel op een teleurstelling uitlopen. Ach, ze was leuk bezig, ze kwam er vanzelf wel achter. Alles werd zo vaak omzichtig gezegd en verpakt als goedbedoelde kritiek herhaald, dat ik er uiteindelijk zelf ook aan ging twijfelen. Zelfs nog nadat ik al een aantal zeereizen met mijn zelfgebouwde schip maakte. Al die negativiteit had me steeds onzekerder gemaakt en is me uiteindelijk fataal geworden. Maar daarover later meer.

Na heel veel praten en zelfs een beetje soebatten heeft de ambtenaar mij het voordeel van de twijfel gegeven en ik kreeg tijdelijk toestemming voor de nogal in het oog springende loods. Natuurlijk onder de voorwaarde dat het niet te lang mocht duren. Hij begreep best dat je een boot niet in een paar weken bouwt maar volgend jaar moest het klaar zijn. Hij zou me nauwlettend in de gaten houden.

Dat was ook niet zo moeilijk. Een negen meter hoge helblauwe constructie midden tussen de weilanden en kale akkers was van kilometers ver zichtbaar. Dus hij hoefde niet steeds langs te komen om mij te controleren. Ik heb hem dan ook nooit meer gezien. Dat was ook weer logisch want in de winter erna heb ik de loods in mijn kachel opgestookt. En, het is echt waar, die kachel stond in de boot. Daar was ik aan het eind van het jaar gaan wonen. Een stuk comfortabeler dan mijn mini Kip caravan en ook warmer dan de gammele stacaravan die ik van ome Richard kocht ter vervanging van het mini huisje. De Kip heb ik gesloopt en gebruikt als aanhanger. Het aluminium van de buitenkant ging naar de schroothandel waar ik toen al vaste klant was. Later volgde de wat grotere stacaravan de zelfde weg.

Zover was het nog niet. Nu de loods klaar was en het tijd werd voor de echte bouw moest ik eerst een spantenvloer maken waarop ik de spanten op ware grootte uittekende. Alles volgens de instructie van de expert. Die kwam een middagje en vertelde hoe ik verder moest. Ook nu ga ik niet vertellen hoe het in zijn werk gaat, maar ik kan je verzekeren dat het snel ging. Ik werkte in die tijd niet helemaal alleen. Mijn verloren liefde hielp me met het ophangen en op maat brengen van de verschillende delen en zo ontstond er al gauw een geraamte waar je duidelijk de vorm van een schip in kon herkennen. Daarvoor was dan wel vertrouwen en fantasie nodig, daar had ik toen meer dan genoeg van.

En er was nog een trouwe vriendin bij me. Chica mijn lieve zwarte hond die me overal volgde. Haar vond ik na het scheiden van mijn grote liefde, een jaar voor ik aan mijn boot begon. Door haar komst werd het uitzichtloze verdriet omgebogen naar nieuwe blijheid. Ze liet me lachen met haar capriolen als ze op het veld met haar korte pootjes achter een merel aan rende. Ze was nog klein, pas een half jaar oud. Toch leerde ze al gauw hoe ze naast mijn fiets moest meelopen. Soms stopte ze plotseling omdat ze moest piesen en rukte ze me haast van de fiets. Ik hield haar altijd aan de riem als we met de fiets op weg waren. Samen gingen we naar de stad, voor boodschappen. Nog vaker naar de kroeg. Daar kende iedereen haar en ze scharrelde gewoon tussen al die benen door of kroop achter de voetsteun onderlangs de bar en sliep er. O wee als iemand het zwarte bolletje niet zag liggen en per ongeluk op haar trapte. Dan klonk er een venijnige kef en flitsten de vlijmscherpe tandjes naar het been van de dader. Ze beet nooit echt, het was een aangeboren intuïtieve reactie. Ze heeft me weer terug in het gewone leven gebracht. Een vast ritme. Voor haar stond ik op en we liepen onze vaste rondes. Door haar kreeg ik weer zin in het leven. En mede door haar ben ik opzoek gegaan naar een zinvolle bezigheid. Het idiote plan om een boot te gaan bouwen heeft zij niet bedacht, maar zonder haar was het er nooit van gekomen.

Ik moet nu nog even iets vertellen over het geld. Kijk ik had gewoon die bijstandsuitkering en ik leefde heel sober. Dat had ik de hele voorgaande winter al gedaan. Trouwens een winter waarin een van de voorlaatste Elfstedentochten werd verreden. Die heb ik niet gezien, maar het scheelde niet veel of ik was zelf letterlijk ingevroren. Ik had toen geen fatsoenlijke kachel, slechts een oud afgedankt klein ventilator kacheltje. Als die draaide kreeg ik het een klein beetje warmer, maar zodra die uit ging werd het snel erg koud in mijn mini huisje. Vaak lag ik al vroeg in bed of ging ik op bezoek bij mensen of de kroeg. Overal was het warm. Niet bij mij. Het zithoekje waar ik later met de expert en journalist zat, was, als ik de tafel liet zakken en de kussen verlegde, mijn bed. De kussens vrozen tijdens die winter vast aan de wanden waar de condens afdroop. Uiteindelijk vormde zich een dikke ijsrand langs de wanden en pas toen het ging dooien kon ik weer een zitje van het bed maken. Ik sliep dus als een gekoelde vis op een marktkraam. Het is een wonder dat ik niet dood gevroren ben. Zeker toe ik er achter kwam hoe dun mijn dekbed was. Op een zonnige voorjaarsochtend werd ik weggekropen onder dat dekbed wakker. Toen ik mijn ogen opendeed keek ik er dwars doorheen. Die moest nodig vervangen worden.

Ik dwaal af. Het zou over het geld gaan. Ooit heb ik met een kleine groep mensen een woonboerderij gekocht. Daar heb ik een jaar lang aan verbouwd. Eigenlijk op vier muren na gesloopt en weer opgebouwd. Afijn, het meeste werk deed ik alleen naast de baan die ik toen nog had. De baas was nog niet failliet en ik had voldoende inkomen voor mijn deel van de hypotheek. Nadat al het werk klaar was gingen we er met zijn allen wonen. Dat heeft niet lang geduurd en de groep spatte uit elkaar. Het resultaat was dat ik weliswaar zonder schulden, maar zonder compensatie voor al het werk, op straat stond. Dat ging me geen tweede keer gebeuren. Dus, toen er mensen wilden meedoen met de bouw van de boot, en die waren er, niet iedereen vond me knettergek, had ik voor de vorm een vereniging opgericht. Meebouwen oké. Dan werd je lid van de vereniging. Ging je weg, dan was je alles, geld of werktijd, kwijt.

Dat die loods in het oog liep had ook nog een andere bijwerking. Er kwamen nieuwsgierigen op af. Nu ook weer een journalist die er een verhaaltje over schreef. Kennelijk lazen mensen dat. Dus op een dag stond er een jonge man aan het hek die mee wilde doen. Dat bleek achteraf grote mazel. Want hij had nog wat spaar-geld te besteden. Die stak hij in het materiaal en hij heeft weken hard meegewerkt. In iets meer dan een maand tijd was de bewapening van de romp klaar. Hoe het kwam weet ik niet precies, maar plots had die man geen zin meer in ons project en vertrok. Hij kreeg een

schuldbekentenis mee waarin stond dat als de vereniging het schip ging exploiteren en winst maakte, hij terug betaald zou worden. Die winst is nooit gemaakt, dus hij was en is alles kwijt. Het is later een aantal vrouwen net zo vergaan.

5

De romp was al bijna klaar. De expert en architect waren zeer tevreden. Nu was het cementeren aan de beurt. De expert bestelde een aantal Engelse specialisten voor de afwerking. Ik zorgde voor de materialen en een aantal helpers die het cement in de mazen van de bewapening moesten wrijven. Tien ton zand zou er nodig zijn. Dat moest gezeefd worden zodat er geen grotere delen dan drie millimeter door zaten.

De romp klaar voor het cementeren

Daarvoor leende ik bij een buurman zijn ouderwetse aardappelschudmachine. Daarin een zeef gelegd met de maximale korrelgrootte en schudden maar. Dat schudden moest ik met de hand doen. Door het draaien van een wiel schudde het bed met zeef heen en weer en werden de grotere korrels gescheiden van de rest. Het zand moest ik er alleen maar opscheppen en de twee gescheiden soorten weer wegscheppen. Erg leuk werk, daar kreeg je dikke armen van en heel veel spierpijn. Het was een klus van weken, maar toen lag het zand en later een grote stapel zakken cement klaar voor de grote dag.

Het zeven van het brekerzand

De datum was geprikt en het voedsel voor de helpers ingekocht. Tot mijn grote verrassing kwam de man die zoveel tijd en geld in het project gestopt had met het aanbod om ook met een grote groep mensen te komen helpen. Verder had ik al mijn vrienden opgetrommeld. Een paar zorgden voor het eten en drinken en weer anderen lieten de cementmolen dag en nacht draaien. De loods veranderde in een bijenkorf waar al zwoegend emmer na emmer cement in de bewapening gewreven werd. Ploegen wisselden elkaar als vanzelf af. Het leek op een goed geoliede machine. Er klonk geen onvertogen woord. Als een ploeg ging eten nam een andere groep helpers hun werk over. Als mensen moe waren gingen ze een poosje rusten. Anderen namen hun plaats weer in. Zelf stond ik op het laatst te tolleren op de steigers en ben ik ergens de draad kwijt geraakt. Maakte niet uit. Ook ik werd vervangen. Het is gewoon verwonderlijk dat zoveel mensen zolang geheel belangeloos doorwerkten. Van de groep die de man meebracht kende ik niemand. Het maakte kennelijk niet uit. Zij werkten net zo hard als de rest.

Het heeft zesendertig uur geduurd en toen stond daar de boot die ik nooit had gebouwd als ik naar alle negatieve opmerkingen had geluisterd. Als ik ook had geloofd dat dat zelfbouw idee van mij een rare hersenkronkel was. Ondanks alles en zelfs ondanks het feit dat die ploeg Engelsen nooit zijn gekomen. De expert wilde op het laatste moment alles afgelasten omdat een van die Engelsen een arm gebroken had. Daar was ik het niet mee eens en ben tegen hem ingegaan. Dat was voor hem reden om zich nooit meer te laten zien. Want volgens hem was zonder die Engelsen het project gedoemd te mislukken. Alleen al het feit dat die boot nu nog, na zoveel jaren, de zeeën bevaart is het overtuigend bewijs dat hij zich vergiste.

De gecementeerde romp

6

Inmiddels had ik die Kip caravan gesloopt en woonde ik in de wat grotere stacaravan die ik naast de loods had gezet. Iemand die me wel vaker hielp was Piet. Piet was gek op Alfa Romeo auto's. Hij zocht een plekje om er een op te knappen. Dat kon mooi naast mijn loods. Omdat ik inmiddels handig met de lastang geworden was heb ik tientallen plaatjes in die auto gelast. Piet werkte gestaag door en kreeg die auto

uiteindelijk door de APK. Met de compliment voor het laswerk. Heb ik dat. Terwijl hij aan die auto werkte was ik op de steigers voortdurend in de weer met het gladslijpen van de romp. Bij een bedrijf kocht ik daarvoor speciale slijpkommen voor mijn grote slijpmachine. De romp zodoende klaar te maken voor het plamuur- en verfwerk. Met een doek voor mijn mond, gehoorbeschermers op mijn kop en dikke handschoenen aan stond ik uren in de zon te beulen. De boot moest af, de loods gesloopt. Ik was nog jong en had last van tomeloze energie.

Tussendoor scharrelde ik in de romp en begon van de balken waar de boot aan gehangen had langzaamaan de steunbalken voor de vloeren te maken. Het was jammer dat ik niet veel geld meer had, want het liefst kocht ik een palet underlayment om de vloeren en de basis voor de wanden te bouwen.

Ik ben niet gelovig en geloof ook niet in de voorzienigheid, maar het was wel frappant dat uitgerekend in die tijd zich een nieuwe nieuwsgierige melde. Niet om mee te werken, maar gewoon echt uit nieuwsgierigheid. Het was een man van Italiaanse komaf die in een plaatsje verderop aan het kanaal een bedrijfje bezat. Hij was danig onder de indruk van de afmeting van het schip. We hebben samen wat rond gelopen. Hij vond mijn auto naast de loods ook al leuk. Ik vertelde hem niet dat die niet van mij was. Ze hoeven niet alles te weten. Na een uurtje vertrok hij, maar een paar dagen later stond hij er weer. Nu met een fles Italiaanse wijn in de hand. Het was al bijna einde van de middag dus dronken we in de caravan een glaasje of twee. De fles raakte in ieder geval leeg. Hij vertrok weer en ik ben maar gaan slapen omdat ik nogal rozig van de wijn was. Een week later was hij er alweer. Opnieuw met lekkere wijn. Je weet dat ik eigenlijk niet op mannen val, tenminste niet op alle, dus ik had niet het idee dat hij voor mij kwam. Ik dacht dat hij gewoon geïnteresseerd in de boot was. Naïef, nee hoor. Er gebeurde ook niets. We dronken en kletsten. Onder anderen over dat underlayment. Daarop stelde hij voor dat hij een hele palet voor me zou bestellen, dan hoefde ik geen BTW te betalen. Het is echt waar. Hij hield woord. Een week later had ik mijn underlayment en hij zorgde voor het volgende flesje wijn. Ook die was leeg voor we het wisten en vertrok hij weer. Je snapt dat de week erop al vloeren in de romp lagen en om het te vieren dronken we de volgende fles zittend in het schip.

Het bleef niet bij dat underlayment. Geheel onverwacht verscheen er een dame op de bouwplaats die zich voorstelde als de echtgenote van de Italiaan. Oei, denk jij nu. Maar niets aan de hand. Geen furieuze vrouw die dat kreng vaneen maîtresse wel eens even de waarheid kwam zeggen. Niets van dat alles. En zoiets verwachte ik ook helemaal niet. Nooit gedacht aan die mogelijkheid. Ik zag die Italiaan gewoon als een kennis die nu en dan kwam kijken hoe ik vorderde. Aan een romantische relatie heb ik zelfs nooit gedacht. Dat kwam niet bij me op als het een man betrof. Dus geen scheldkanonnade maar iets wat je helemaal nooit verwacht zou hebben. Ze was gestuurd door haar man met wat kleren voor mij. Afdankertjes van haar. Een jurk, een BH en wat hemdjes. Ik zal haar wel even met open mond hebben aangestaard want ze drukt me de tas met kleding in de hand en begon snel weg te lopen. Bij de uitgang van het weitje draaide ze plots om en kwam weer naar me toe. Ondertussen had ik in de zak gekeken en gezien dat er nogal sexy ondergoed in zat. Ik keek naar haar en stelde me voor hoe ze dat droeg en hoe ze er naakt uit zou zien. Het was namelijk een zeer aantrekkelijke vrouw, en dat ontging me bepaald niet. Maar goed, ze kwam opnieuw met een onverwacht voorstel. Nee helaas dat niet. Ze vroeg of ik eens een voordracht wilde houden bij een van de bijeenkomsten van de Lyons club waar ze lid van was. Geen idee wat dat zou inhouden maar ik vond het niet erg haar nog eens te ontmoeten. Dus heb ik de uitnodiging aangenomen. Een week later stond ik tegenover een groep welgestelde dames van middelbare leeftijd en vertelde hen hoe ze een boot konden bouwen. Er werd minzaam gekeken en aan het eind van mijn gestamelde betoog voorzichtig geapplaudisseerd. Al snel stond ik buiten met een fles wijn en fietste zonder leuke dame terug naar mijn lege bedje.

Ik was klaar met het slijpen van de buitenkant en begon met het plaatsen van de schotten en al het andere timmerwerk. Piet kwam weer aan zijn auto werken en af en toe hielp hij met het naar boven brengen van een volgende plaat underlayment. Op een bepaald moment had ik een stuk gereedschap nodig dat ik niet had en Piet ook niet. Nou, had die lieve Italiaan niet gezegd dat als ik gereedschap nodig had ik me bij hem moest melden? Piet was toe aan een proefrit, dus samen reden we naar mijn nieuwe vriend. O jee, toen hij ons daar samen het terrein op zag komen ging mijn Italiaanse vriend volledig door het lint. Hoe durfde ik met een andere man hem onder de ogen te komen. Weg wezen jij sloerie.

Ik ben nu nog verbaasd. Wat had die man. In ieder geval niets met mij. Hij was keurig getrouwd met een prachtige vrouw en Piet had een vriendin. Helaas, dacht ik een enkele keer. Maar ja, niet stoken in een goed huwelijk. Dus wij vertrokken zonder dat stuk gereedschap en ik heb nooit een flesje wijn meer met de Italiaan gedronken. Nooit meer gezien, zijn leuke vrouw ook niet, jammer.

7

In tegenstelling tot andere nieuwsgierigen. Achteraf bleken ze niet gewoon nieuwsgierig maar serieus geïnteresseerden. Heel ingetogen en kalm bekeek dit echtpaar mijn werk. Hij zei eigenlijk helemaal niets en zij maakte af en toe een opmerking. Door hun terughoudendheid en stille manier van doen had ik in eerste instantie het gevoel dat ze me niet voor vol aanzagen. Pas na een tijdje vertelde de vrouw me dat zij ook een schip aan het bouwen waren. Niet van ferrocement maar van polyester. Daardoor veronderstelde ik dat ze met een klein bootje bezig waren, lang niet zo groot als het mijne. Ze kwamen al gauw een tweede keer langs en nu leken ze wat toeschietelijker. Op mijn vragen antwoordde hij met een tegen vraag, iets dat ik nogal vreemd vond, en dat is zolang ik hem kende zo gebleven. Maar zij nodigden me uit om eens bij hen te komen kijken. Tijdens dat bezoek kreeg ik een heel andere indruk van ze. Bij hun enorme woonboerderij hadden ze een grote romp van een zeilschip gebouwd. Dat zag er prachtig uit en inmiddels waren ze aan de afbouw begonnen. Ik kon wel zien dat niet alles van de schroothoop kwam maar gewoon uit de winkels, geld was kennelijk voor hen een minder groot probleem dan bij mij. Van tijd tot tijd kwam ik eens bij hen kijken en nu en dan zochten ze mij op. Ik heb de tewaterlating van hun schip, dat inmiddels al bijna af was, meegemaakt. Heel grappig, het schip werd van de vrachtwagen opgehesen, boven het water gehangen en ze lieten het langzaam zakken. Toen het naar tevredenheid in het water lag lieten ze het weer optillen en ergens op een grote bok neerzetten. Daar heeft het nog jaren gestaan terwijl ze er verder aan werkten tot het schip echt helemaal af was. De fles champagne die ik voor hen meebracht smeten ze niet tegen de romp maar borgen ze ergens op. Ooit, zo verzekerden ze me, zouden ze die fles gebruiken om het schip te dopen. Ze hadden geen haast. Alles ging in het zelfde tempo waarin ze praatten, bewogen en werkten. Dus hebben ze het schip de passende naam Slow Motion gegeven. Ik heb nog altijd contact met die vrouw, hij is helaas door de kanker weggehaald. Toen lag hun schip ergens aan de zuidkust van Spanje. Op een bepaalde dag waren ze in stilte vertrokken. Dat hoorde ik pas veel later, toen voer ik zelf al met een heel ander schip.

8

Plotseling kreeg ik het bericht dat mijn vader als gevolg van kanker overleden was. Nou ja, mijn vader, dat ligt wat ingewikkeld. Mijn moeder is als laatste geboren in een heel groot gezin. Ik had veel tantes en slechts één oom. Er had er nog één kunnen zijn maar die had zichzelf gedood met vuurwerk. Hoe dat kon weet ik niet. Meer heb ik er nooit over gehoord. Dus mijn moeder was de jongste. Omdat haar vader loonwerker was werd het een hele opgave om de eindjes aan elkaar te knopen, daarom hadden ze een kostganger in huis genomen. Een kostganger was iemand waarvoor betaald werd door zijn ouders aan het gezin waar hij bij inwoonde. Nou die kostganger kreeg verkering met een oudere zus van mijn moeder. Dat werd kennelijk serieus en uiteindelijk hebben zij zich verloofd. Heel ouderwets allemaal maar zo ging dat toen nu eenmaal. De belofte dat je ooit met iemand ging trouwen, verloven dus, was heilig. Dat verbrak je niet zomaar. Zeker niet in de gereformeerde wereld. Mijn grootvader was naast loonwerker ook nog varkensslachter en koster. Dus de kerk vormde een soort middelpunt in hun leven. Tussen haakjes, die varkens werden achter het huis van de ouders van mijn moeder geslacht en dat ging niet helemaal onopgemerkt voorbij. Ik heb zelf een buurman gehad die dat eens per jaar naast mijn huis deed, nou het gegil van zo'n beest gaat je door merg en been. Daardoor begreep ik mijn moeders verhaal over dat slachten een stuk beter. Ze verborg zich diep onder een deken om het gegil niet te horen, dat helpt echt niet, kan ik je verzekeren. Maar goed, die kostganger dat was een schipperszoon. Zijn vader had geen plaats voor hem aan boord en in een dergelijk geval was het niet ongebruikelijk dat die jongen dan ergens in de kost ging. Daar betaalde zijn vader voor en als de kostganger zelf ging werken betaalde hij zelf voor de kost. Vaak werd zo iemand bijna als kind beschouwd, een onderdeel van de familie waar hij in de kost was. Zulke kostgangers heb ik er in mijn jeugd meer ontmoet, vandaar dat ik weet hoe dat in zijn werk ging. Terug naar mijn overleden vader. Die heb ik nooit gezien als mijn echte vader, dus toen ik hoorde dat hij dood was deed het me niet zo veel. Dat ik in zijn huis opgroeide betekende voor mij niet automatisch dat hij mijn vader was. Ik heb vier broers en met hen voel ik ook niet echt een band, zie ze eerder als halfbroers. Want, en nu komt het, ik heb altijd gedacht dat ik ergens nog een vader had. De biologische dus. En volgens mij was dat de kostganger. Want hij was dan wel verloofd met een oudere zus van mijn moeder, hij hield ook nogal van uitgaan. Naar de film of naar de kermis, gezellig de stad in. En daar hield zijn verloofde niet van. Die had er ook geen tijd voor want die was in betrekking. Dat wil zeggen, was ergens huishoudster. Dat was geen baan van negen tot vijf. Die werkte van de ochtend tot laat in de avond. Zorgde voor het huishouden van een welgestelde meneer en kookte zijn eten. Als er gasten waren, en ik hoorde dat dat nogal eens voorkwam, had ze de zorg voor heel het feestmaal. Dus al had ze gehouden van uitgaan en een feestje nu en dan, dan had ze er nooit tijd voor gehad. Maar mijn moeder wel. Die had alle avonden en zondagen tijd. Vond een film erg leuk en ging graag mee naar de kermis. Zo ontstond er een speciale band tussen de kostganger en mijn moeder. En die band is er altijd gebleven. Maar eeuwige trouw en beloftes zorgden er voor dat er geen verbroken verloving kwam en uiteindelijk kreeg mijn moeder verkering met een man uit de stad. Ze zaten samen op de gymnastiekvereniging. Zo kwam het dat de kostganger gewoon braaf trouwde met die tante van me, een erg lieve tante, daar ontbrak het niet aan, en mijn moeder met de man uit de stad. Die man had de HBS gedaan en al snel vond hij een baan in een veel grotere stad. Daar gingen ze wonen op de bovenverdieping van een huis in een villawijk. Maar de kostganger ging nog altijd graag naar de film en kermis. Hij had een motorfiets en reed er mee naar mijn moeder. Mijn vader, die waarschijnlijk niet mijn vader is, werkte bij een bedrijf in een andere ver weg gelegen stad en kwam

alleen in de weekenden thuis. Door de week bezocht de kostganger mijn moeder. En geloof me, die waren beiden niet van steen. Daarom denk ik dat hij mijn vader is. Bewijzen zou tegenwoordig kunnen. Maar als ik het nou gewoon zo voel, dan is dat toch genoeg.

Waarom ik hier zo over uitweid heeft alles te maken met de bouw van de boot. De vader waarvan ik het overlijdensbericht kreeg, had niets met boten en zeker niet met het bouwen ervan. Ik heb hem de laatste jaren, eigenlijk sinds het fiasco met de woonboerderij, amper nog gezien. Hij wist wel waar ik mee bezig was en werd meteen de grootste criticaster. In zijn ogen was alles wat zich buiten de vastgestelde leefgewoontes bevind een zielige tijdsverspilling. Alles moest zoals het hoort en vooral geen dromerijen. Nuchter en geen nieuwe dingen.

Die ander daarin tegen, hij was heel anders. Een bouwer, harde werker en ondernam graag nieuwe dingen en had natuurlijk een grote liefde voor het varen. Met hem kon ik wel praten over het bouwen van een boot. Hij was ook wel kritisch. Dat wel. Maar op een prettige manier. Toen ik hem vertelde dat ik een boot ging bouwen moest hij lachen. Een boot, zei hij, zeker eentje om mee op de Linge te varen. Hij woonde in de buurt van dat riviertje en was er in zijn jeugd vaak wezen zwemmen. Tegen de tijd dat de boot gecementeerd was kwam hij op bezoek. We liepen samen over de net gelegde vloeren en hij keek met een kennersblik rond. Het lijkt verdorie wel een echte boot zei hij met een blijde blik. Ik zag er zelfs de blik van een trotse vader in. Misschien zag ik meer dan er was maar ik was blij met zijn compliment. Helaas heeft hij ook niet veel langer mogen leven. De dementie kreeg hem steeds meer te pakken en hij heeft de boot dan ook nooit helemaal af gezien. Want af is mijn schip gekomen.

9

Ik bouwde vrolijk verder. Al snel was alles in compartimenten verdeeld en toen kwam de grote dag dat ik de stacaravan verruilde voor mijn boot. Ik had in het voorschip een bed gemaakt. Met een gevonden oud roestvrijstalen keukenblad maakte ik een eenvoudig keukentje in een van de toekomstige logeerhutjes. Een emmer diende als afvoer van de gootsteen en een oude koelkast paste net in de hoek. Die koelkast had ik ook weer ergens opgeduikeld maar waar ben ik ook allang weer vergeten. Het ding had een aantal maanden dienst gedaan in de stacaravan, die ging ik ook slopen voor het aluminium. Dus hij moest naar de nieuwe keuken. In die tijd was ik zo sterk dat ik dat ding in mijn eentje de steiger op en daarna naar beneden het schip in droeg. Er was even niemand in de buurt om te helpen en op die manier ging het ook. In het hutje tegenover het primitieve keukentje, aan de andere kant van de gang, plaatste ik een hoogbejaarde kookkachel. Ik weet niet meer hoe ik daar aan kwam en waar die uiteindelijk gebleven is. Die was een stuk zwaarder dan die koelkast dus zal ik wel hulp gehad hebben met het aan boord brengen. Wat klinkt dat mooi hè, aan boord brengen. Het begon nu toch echt wat te worden. Nog even verven en hup het water in. Zucht, geduld. Rustig doorgaan dan

komt het eens zo ver, zal ik destijds gedacht hebben. Het was al herfst en de kachel stookte ik met hout van het bovendeel van de loods. De steigers liet ik staan voor het volgende jaar. Die zou ik nodig hebben voor het plamuren en verven van de romp. Apetrots woonde ik in mijn eigen schip.

Mijn nieuwe woning

10

Ook nu bleven de nieuwsgierigen komen. Eentje vond ik volkomen maf. Hij beweerde van een of ander Duits modemagazine te zijn. Hij had een soort perskaart en een paar exemplaren voor me meegebracht. Wat moest een modeblad nou schrijven over een ietwat eigenaardige vrouw die een boot aan het bouwen was. Dat ze het deed met die of die bekende voetballer? Dat ze een wilde relatie had met de vrouw van de buurman? Hoepel op man. Nee u geef ik geen interview.

Wat hij uiteindelijk geschreven heeft weet ik niet. Nooit meer iets van gehoord.

Er was eigenlijk wel wat te melden geweest. Ik was verliefd geworden op een vrouw die ik in mijn stamkroeg ontmoet had. Ik kwam nog zelden in die kroeg, dus was het een toevalstreffer. Echt hotel de botel was ik. Daar had die journalist best over kunnen schrijven. Hem vertelde ik er niet over.

De verliefdheid was kennelijk wederzijds want we zagen elkaar steeds vaker. Ze wilde me zelfs helpen timmeren. Zij had twee nog erg jonge kinderen en een ruim huis en daar ging ik steeds vaker logeren. Je begrijpt het wel.

Ik was zo verliefd dat ik op een gegeven moment alleen nog naar de boot ging om te werken. Het begon op een baan te lijken. Ik kreeg steeds meer zin om er mee te stoppen en gewoon lekker de hele dag bij die vrouw te blijven. Langzaam aan begon

ik het leven in de stad ook leuk te vinden. Ik genoot van het zorgen voor een stel jonge kinderen. De kachel aan boord brandde steeds minder vaak en ik ging al bijna op zoek naar een koper voor de boot. Maar wie zou er nu zo een half af grijs project willen overnemen. En hoe moest het dan verder met mij. Het was een ingewikkelde tijd vol twijfel en ook heftig verlangen naar een gewoon leven in een rijtjes woning tussen gewone mensen die gewone dingen deden. Niet dat vreemde meer, dat aparte waar iedereen op afkwam, alsof ik een soort bezienswaardigheid was. Uiteindelijk heeft het verlangen naar een eigen schip gewonnen en ben ik doorgegaan.

De verliefdheid nam langzaam af en het in de verf krijgen van de romp nam me uiteindelijk weer helemaal in beslag. Daarom zag ik dingen die ik wel had moeten zien niet, en bleef ik met die vrouw doorgaan. Als ik beter opgelet had was het met die relatie snel afgelopen geweest. Als dit, als dat, zo ging het nu eenmaal niet. Ik werkte aan mijn boot en bleef naar haar toe gaan, pas veel later zou het allemaal duidelijk worden.

Op een van die dagen dat ik toch weer verder werkte kwamen er twee bejaarde heren kijken. Ze wilden het schip graag van binnen zien en ik maakte een kopje thee voor hen. Ze waren zo enthousiast over mijn boot dat ik toch weer trots werd. Ik zag opnieuw wat zij zagen. Heel langzaam kwam mijn droom weer terug. Raar hè, de omgekeerde wereld. Niet ontwaken uit een droom maar er naar terug keren. Al kletsend met de heren kon ik weer praten over een toekomst op de woelige baren. Toen ze waren vertrokken heb ik alles nog eens grondig bekeken en besloten niet op te geven. Het verliefde leven moest maar gecombineerd worden met het bouwen en dromen van een varende toekomst. De nachten die ik bij mijn lief doorbracht werden ook al minder spannend. De avonden brachten we steeds vaker door op de bank terwijl de TV voor vermaak zorgde. Natuurlijk heel normaal allemaal, maar ook wel verwarrend. Daarom sliep ik weer vaker aan boord.

Het bouwen ging door maar ik werd ongeduldiger, het ging mij niet snel genoeg meer.

11

Op een avond aan boord besepte ik ineens dat ik daar nooit tv heb gehad. Ook niet in de kleine Kip caravan en ook niet in de iets grotere stacaravan. Misschien begon ik langzaam aan een normaal mens te worden. Begon ik gewone dingen ook belangrijk te vinden. Zoals het kijken naar de TV of het hangen op de bank, het lezen van een boek. Op visite bij familie of vrienden. Allemaal dingen die ik nooit deed. Alles was gericht op het bouwen van die boot. Elke cent die ik niet nodig had voor mijn eten of voor mijn hondje en de huur voor het weitje, werd gebruikt voor het aanschaffen van materiaal. Al snel verdween al dat gefilosofeer weer naar de achtergrond. Verspilde energie die ik hard nodig had voor het geploeter op de steigers.

Toch kocht ik zo maar opeens een staatslot tijdens het boodschappen doen. Met geld zou de boot veel sneller af zijn, ik hoefde alleen maar dat prijsje van een halve ton of zo te winnen. Een keer een gokje moest kunnen.

Die zelfde dag kreeg ik nog een soort verstandsverbijstering. Ik begon gewoon met geld te smijten. Wat was er toch aan de hand? In de supermarkt hadden ze kleine tv'tjes voor op de camping in de aanbieding. En dat in de winter. Ze moesten er zeker vanaf. Zo kocht ik er eentje voor honderd gulden en installeerde die in mijn kleine kamertje aan boord. Na wat prutsen met de antenne sprieten had ik beeld. Vaag, maar tussen de sneeuw door waren bewegende beelden zichtbaar. Heel vreemd was, en dit is echt gebeurd, dat juist nu de trekking van de staatsloterij begon. Gespannen volgde ik de

uitslagen. Zou ik dan eindelijk die grote klapper maken en de boot in een mum van tijd af kunnen bouwen. Wat, natuurlijk niet, laten afbouwen! Met die paar ton liet ik dat natuurlijk gewoon doen. Nee, ik zou meteen een bestaande boot kopen, nog makkelijker. Of was dat toch verraad aan mijn droom. Schei uit, eerst eens de hoofdprijs winnen, daarna zou ik wel verder zien. Nou die viel niet op mijn lot. Natuurlijk niet. Maar ik mag barsten als het niet waar is. Ik won honderd gulden en had daarmee de het tv'tje betaald. Nou ja, min de prijs van het lot natuurlijk.

Zo rommelde ik verder. De boot en vriendin slokten samen heel mijn aandacht op. Het lukte tussendoor toch nog om een roer te maken. En daarna stortte ik me op het probleem van de schroefas en roerkoning. Het geluk bleef me achtervolgen. Ik vond een machinebankwerker die in zijn vrije uren een schroefas voor me maakte. Via vrienden vond ik weer iemand anders die hielp met het leveren van een schroefaskoker en de lagers. Dan had ik die alvast en ik verlijmde de koker met epoxy in de scheg van het schip. Later, het jaar daarop, toen het schip te water ging, had ik nog geen schroef. Een groene rubberlaars vulde ik met vet deed die aan de buitenzijde om de schroefas en schoof de schacht van de laars om het uiteinde van de schroefaskoker en zette die vast met een slangklem. Die laars heeft daar nog jaren gezeten. Pas toen het schip weer eens op de werf kwam, en ik eindelijk een schroef had gevonden, is die laars er af gegaan. Altijd als mensen mij vroegen waarvoor die laars diende, vertelde ik stevast dat de boot eerst moest leren watertrappelen voor ze echt mocht gaan varen..

Van de draaier had ik een extra stuk as met de zelfde dikte als de schroefas gekregen en daarvan maakte ik de roerkoning. Het bovineind wilde ik vierkant maken zodat er later een lang stuk vierkante koker op zou passen. Die koker kon ik dan door een gat in het dek steken en op het vierkante deel bovenaan de roerkoning schuiven en zo de roerkoning verlengen. Met een dwarsstang aan die vierkante koker kon ik dan staand op het dek sturen. Daar mee had ik dan een noodstuurwerk. Veel later heb ik dat geheel ook gebruikt om mee te sturen toen ik met een sleepboot van de ene plek naar een andere werd gesleept.

Dus moest er een vierkant aan het uiteinde van de ronde as gemaakt worden. Ik klemde de roerkoning rechttop in de wereldberoemde workmate. Het stuk as was niet zo heel lang en rustte dus niet op het dek waarop ik stond te werken. Maar dat gaf niet, de workmate klemde het ding stevig vast. Met de grote haakse slijper begon ik stukken staal weg te slijpen waardoor er een vierkant ontstond. Het stuk as was zeventig millimeter dik en dus behoorlijk zwaar.

Plotseling raakte de as los en viel rechtstandig naar beneden en stuiterde via mijn grote teen overboord. Goed dat ik nog niet te water lag anders was ik hem kwijt geweest. Maar mijn grote teen was flink geplet en het deed al snel verdomde zeer. Strompelend ben ik naar mijn fiets gesukkeld en jankend van de pijn naar het huis van mijn vriendin gereden. Daar heb ik de rest van de dag met mijn voet in ijskoud water gezeten. Nog altijd is mijn linker grote teen een stuk langer dan de rechter.

12

Die teen heeft me lang gehinderd bij het lopen over de verschillende schroothopen. Daar zocht ik naar bruikbare materialen. Gelukkig gooien bedrijven veel weg net als een school waar mensen een lascursus volgden. Daar leerde men kennelijk twee dikwandige pijpen aan elkaar te lassen. Daarvoor gebruikten ze twee korte stukken. Het resultaat was een pijp van vijftientwintig centimeter lang met een diameter van vijftien

centimeter. Die stukken pijp laste ik dan weer met zijn tweeën naast elkaar op een stuk gevonden rechthoekige dikke staalplaat. Die monteerde ik aan dek en zo had ik bolders. Drie stuks aan beide zijden.

Op de schroothoop betaalde ik per kilo en als ik er wat bracht kreeg ik geld per kilo. Het verschil in koopprijs en verkoopprijs was aanzienlijk. Maar toch kwam ik zo voor niet al te veel geld aan goed bruikbaar materiaal. Uiteindelijk heb ik op die manier de hele opbouw bij elkaar gescharreld.

Met de liefde ging het geleidelijk aan minder. Steeds vaker had ik het gevoel dat er iets niet klopte. Ik begreep het niet, er hing tijdens een feestje een aantal kerels om haar heen. Wat verwachten die nou van een lesbienne. Ik weet ook wel dat elke man droomde van meerdere vrouwen tegelijkertijd in zijn bed en dat een lesbische vrouw het jacht instinkt extra prikkelt. Haar reactie op die aandacht verbaasde me. Maar dan glimlachte ze weer naar mij en alle achterdocht smolt weg en ik verbeelde me dat we stiekem samen die mannen uitlachten.

Toch was deze relatie veel minder vanzelfsprekend als de relatie die ik lange tijd daarvoor had. Ik was toen net zo verliefd en helemaal knettergek op die vrouw. Samen kregen we kinderen en volgens mij leefden we in volkomen harmonie. Niets of niemand kon tussen ons komen. Het onderling vertrouwen was absoluut. Tien jaar leefden we heel gelukkig met elkaar. Tot er dingen zo drastisch veranderden dat er plots een klein scheurtje tussen ons ontstond. Het kleine scheurtje werd ongemerkt groter, groeide uit tot een kloof. De kloof werd breder en breder en plots was hij niet meer overbrugbaar. Hoe we beide ook vochten om de kloof te dichten, het leek wel of niets meer hielp. En dan ineens sla je elk een andere weg in. Verlies je elkaar steeds verder uit het oog. Er was geen ruzie. Zelfs het uit elkaar gaan deden we in harmonie. Toen ik pas begon met de bouw heeft ze zelfs nog meegeholpen. Totdat de jaloezie van haar nieuwe partner te erg werd en ze zich tussen twee vuren voelde. Het nieuwe vuur bleek aantrekkelijker.

Er kwam bij mij een onvoorstelbaar groot verdriet naar boven omdat de weg terug definitief was gesloten. Er volgde een tijd van vertwijfeling en een wilde zoektocht naar verzachting. Drank en eennachtvlinders volgden elkaar op. Alles om de pijn te onderdrukken. Alles om maar niet te hoeven voelen. Uiteindelijk bleek het waar te zijn, de tijd heelt alle wonden. Maar de angst om te verliezen verdwijnt nooit meer en die angst vertroebelde later de waarneming, zwakt waarschuwingssignalen af. Zorgde er voor dat je meer accepteerde dan je ooit voor mogelijk had gehouden. Zonder op de alarmbellen te letten ging ik door met het verdelen van mijn tijd tussen lief en de boot.

13

Het was erg onhandig om steeds alles op de fiets te vervoeren. Een jaar voordat ik met het bouwen van de boot begon had ik het wat breder en haalde ik mijn rijbewijs. Kort daarna kocht ik bij een autosloper mijn eerste karretje, een flinke stationcar. Daarmee reed ik naar zuid Spanje en terug waarna ik die wagen met een kleine winst verkocht. Doordat ik opnieuw behoefte aan een auto kreeg ben ik nog eens naar die sloper gegaan voor een wagen om een aanhanger te kunnen trekken. Dat werd er eentje met een zescilinder blok en automatische versnelling. Een wagen om heerlijk mee rijden. Helemaal niet duur in de aanschaf. Wie wil zo'n wagen nu hebben. Veel te duur in de wegenbelasting, maar die betaalde ik niet. Daarvoor had ik een truc die nu niet meer opgaat, dus houd ik die voor mezelf, het heeft geen zin dat geheim prijs te geven. En de

benzine was ook niet gratis. Maar soms moet je prioriteiten stellen, en op dat moment was het hebben van die wagen voor mij belangrijker. Van de Kip caravan, die ik sloopte voor het aluminium, hield ik het onderstel over en veranderde dat in een aanhanger.

Destijds had ik ook nog een nevenfunctie. Ik was onbezoldigd manager van een bandje dat in een schuur van ome Richard zijn oefenruimte had. Ik regelde nu en dan een optreden waar zo weinig voor betaald werd dat het niet eens de kosten dekte, maar ach, de muzikanten speelden voor hun plezier. Mijn eerste lief was in de band de zangeres en haar nieuwe vlam speelde de basgitaar. Zo bleven we toch nog een beetje in elkaars omgeving. Voor de optredens vervoerde ik de spullen met de Kip aanhanger en bracht die weer bij hen thuis. Mijn oude lief en vlam woonde in het centrum van de stad in een winkelstraat. Op een avond was alles uitgeladen en naar het appartement boven de winkel gesjouwd toen ik terug beneden twee agenten bij mijn bolide met aanhanger trof. De heren waren al druk aan het pennen want een dergelijk brede aanhanger kon echt niet. Nee hoor, verboden, het ding was immers breder dan de auto en die was ook al niet te smal. Ik heb ze toen van het tegendeel geprobeerd te overtuigen. En dat lukte aanvankelijk niet. Toen ik vertelde dat de aanhanger het onderstel van een caravan was begonnen ze toch te twijfelen. Uiteindelijk voerden ze een lang gesprek via de portofoon en ja hoor, ik had gelijk. De wagen was in orde. Met rode wangen sprongen de heren in hun patrouillevoertuig en dropen af

14

Bij een van de schroothandelaren vond ik drie de zelfde motorblokken. Drie zwaar vervuilde echte zescilinder DAF motoren. Een geweldige vondst. Ik was bang dat ze erg duur waren dus informeerde ik voorzichtig bij een van de werknemers. Die riep de baas erbij. De man nam me achterdochtig op en vroeg wat ik met die motorblokken wilde. Nadat ik hem had verteld dat ik een boot aan het bouwen was moest hij lachen. Een boot bouwen, ja hoor, het zal wel, en moeten die drie motoren daar dan in? Ja, dat wil zeggen, daar wil ik een goede motor van maken. Hij moest nu echt hard lachen en ik voelde me niet op mijn gemak, ik had het gevoel dat hij me gewoon stond uit te lachen. Wat moet u er voor hebben vroeg ik hem zijn. Doe maar honderd gulden voor alle drie. Nou mooi, dan neem ik ze meteen mee. Ik reed mijn Ford Granada met er achter het onderstel van de voormalige Kip caravan als aanhanger het terrein op, betaalde de man terwijl een van de werknemers de drie blokken met een graafmachine op de aanhanger legde. Dat was wel een beetje zwaar, maar ach ik hoefde niet ver.

Nou, zei de baas van het spul, als die motor draait dan wil ik dat nog wel eens zien. Het ongelooft droop van zijn gezicht af. Maar wie het laatst lacht, lacht het best. Dat bleek ook zo te zijn, want het is mij gelukt er een goed draaiende motor van te maken en daarmee heeft mijn schip jaren gevaren. Ook nog nadat ik het schip verkocht. Het bewijs vond ik dertig jaar later op internet. Een serie recente foto's van het door mij gebouwde schip waren op het net geplaatst door de huidige eigenaar. Met daarbij ook een aantal foto's van de machinekamer. Alles was nog precies zoals ik het gemaakt had en mijn DAF stond er nog altijd te glimmen. Duidelijk was te zien dat de huidige eigenaar van het schip trots was op zijn bezit en dat hij er regelmatig mee op zee voer. De verkoper van de motoren heb ik nooit meer gezien, hij kan wel dood en begraven zijn. Hem opzoeken is ook wat lastig, het bedrijf bestaat niet meer. Laat die man maar denken dat hij me niet voor niets uitgelachen heeft, ik weet beter.

Een grote vondst deed ik bij weer een andere handelaar in schroot. Een stapel plaatmateriaal en een grote hoeveelheid strips van vijf centimeter breed en zes

meter lang. Ook een aantal lange kokers met een flinke diameter. Uit die hele berg materiaal heb ik de daarop volgende winter de opbouw gemaakt.

Het verf probleem loste zichzelf ook op. Toen ik bezig was de motorblokken te slopen en alle delen te reinigen kreeg ik bezoek van een grote verffabrikant. Hoe die me vonden weet ik niet. Soms leek het of er een engeltje mee bouwde en voor deze toevalligheden zorgde. De fabrikant leverde de tweecomponenten-verf en plamuur voor de halve prijs. Het was de bedoeling dat ik hun producten testte op geschiktheid voor ferrocement. Daar had ik natuurlijk geen probleem mee. De weken daarop ging ik voortvarend aan de slag. Alle dagen was ik in de weer met plamuur en verf. Het resultaat was geweldig. En prachtig schip met strakke lijnen en schitterende kleuren. Het werd tijd voor de tewaterlating.

Maar hoe verplaats je een zeventien meter lange boot vanaf een zompig wekje naar het water. En niet naar het water vlakbij. Dat was geen optie omdat daar vaste lage bruggen en zelfs een dam in gebouwd waren. Er moest een grote vrachtwagen en zware hijskraan aan te pas komen. Daar zou lief voor zorgen. Helaas zonder resultaat. Toen ik eindelijk klaar was met verven ben ik zelf opzoek gegaan. En die engel op mijn schouder zocht mee. We vonden samen een grote vrachtwagen met zeer ervaren chauffeur. Die wagen was speciaal ontworpen voor het vervoer van grote jachten. De eigenaar kwam op een zondag samen met zijn vrouw op bezoek en was vol lof over mijn bouwsel. We werden het gauw eens over de vrachtprijs, die belachelijk laag was. Hij vond dat ik met mijn schip voor publiciteit ging zorgen en met die reden moest er ook een kraanbedrijf over de streep gehaald worden. Hij woonde in Staphorst en heeft die zondagmiddag vele sappige anekdotes over dat vreemde plaatsje verteld. Jammer dat ik ze ben vergeten. Hij gaf me een telefoonnummer van een bij hem bekend kraanbedrijf en hijzelf zou de route naar het water uitzoeken. Want de boot was niet alleen lang ook vijf meter breed en op de vrachtwagen ook nog te hoog voor viaducten.

Het kraanbedrijf kostte mij totaal geen moeite om hun bereid te vinden om mijn boot op te hijsen, alles was in mum van tijd geregeld. Nu nog het volgende probleem. Waar moest mijn schip te water?

Ik reed met lief naar een stad. Daar was een flink havengebied dus vast een mogelijkheid. We spraken daar de eigenaar van een klein scheepsreparatiebedrijf. Die vertelde dat de stadshaven niet zat te wachten op mijn bouwplannen, maar stelde een kleine haven aan de rivier voor. We kregen een telefoonnummer en adres. Die zelfde dag bezocht ik met mijn lief die locatie. Het was een combinatie van een zieltogende jachthaven en kleine camping. De eigenaar runde een even slecht lopend café-restaurant. Met hem viel te praten en voor ik het wist hadden we een overeenkomst die op papier werd vastgelegd. Ik kreeg een plaats aangewezen vlak voor een rijtje stacaravans. Op mijn vraag of dat geen problemen zou geven bij het werken aan mijn schip kreeg ik een ontkennend antwoord. Alle opgeroepen problemen werden van tafel geveegd. Die mensen kwamen haast nooit beweerde de exploitant. Hooguit eens een weekendje. Nee echt geen enkel probleem. Ook niet als ik mijn haakse slijper zou gebruiken, vroeg ik voor de zekerheid. Nee nee, kon allemaal probleemloos. Nou mooier kon niet. Dus had ik voor honderd gulden in de maand een jaar lang een vaste ligplaats annex werkplek. En de tewaterlating kon mooi aan de ingang van de haven plaatsvinden. Als er soms wat mensen meekwamen konden die gebruik van het café maken, of eventueel het terras. Prachtig geregeld toch. Daar klonken we op. Zodra ik de precieze datum had zou ik hem bellen.

Het zou er dan eindelijk van komen. Mijn eigen schip in het water. Toen wist ik nog niet dat het voornamelijk op het water zou zijn. De romp was best zwaar, maar de waterverplaatsing bleek ook aanzienlijk waardoor ze nogal hoog op het water lag. Gelukkig nog zonder opbouw anders was ze direct omgekieperd. Ik was al helemaal opgewonden en besloot de laatste nachten niet bij lief maar aan boord te slapen. De eerste nacht kon ik de slaap maar niet vatten, Eindeloos lag ik te woelen en draaien. Ik voelde het schip nu al bewegen zo goed kon ik me voorstellen hoe het op water zou zijn. Ik draaide me voor de zoveelste keer om en voelde weer beweging. Wat was er verdomme met mijn bed aan de hand. Ik ging zitten en het bewoog weer. Nu zat ik toch stil. Weer bewoog het, niet veel maar toch duidelijk merkbaar. Weer een schok, hé het bed bewoog niet, het hele schip bewoog.

De romp klaar voor vertrek

Snel rende ik naar het dek, daar voelde ik opnieuw een beweging. Dit kon niet. De boot leefde. Onmogelijk. Ineens zag ik weer die paar pony's voor me die ome Richard alvast in mijn weitje had gezet. Om alvast de laatste grassprietjes op te eten nu ik toch niet lang meer bleef. Ik rende de trap af en zag in het schemerlicht hoe een van die beesten zich tegen een stutbalk schuurde. Een van de stutten die de boot rechtop moest houden lag al op de grond. De bewapening had ik hangend gebouwd maar het dak van de loods had de romp nooit kunnen dragen tijdens het cementeren. Daarom had ik een zware draagconstructie onder de kiel van boeg tot scheg gemaakt. Daar rustte nu de hele romp op en de stutten zorgde dat die rechtop bleef staan. Als er nog meer stutten zouden wegvallen kon ik alles wel afblazen. Dan zou de romp naar die kant op de grond kieperen en waarschijnlijk door zijn eigen gewicht kapot breken. Wat een ramp. Er liepen vijf van de kleine rot pony's rond. Hoe joeg ik die allemaal bij die stutten weg. Eerst zette ik de gevallen stut terug. Ondertussen schreeuwend naar die kleine krengen. Valse loeders zijn het die kleine pony's. Als je niet oppaste had je ook nog een beet te pakken. Ome Richard hoorde mijn geschreeuw natuurlijk niet dus restte mij nog een mogelijkheid. Het toegangshek open gooien en al schreeuwend die beesten van mijn weitje jagen. Daarna

ging ik ome Richard wel roepen.

Samen hebben we nog tot diep in de nacht achter die rotzakken aan moeten jagen voor we ze eindelijk in de schuur hadden. Ik was aan een ramp ontsnapt en het kon me geen bal schelen dat ome Richard boos op me was. De hele nacht verbeelde ik me dat de boot bewoog, ik deed geen oog meer dicht. Toen het licht werd ben ik gaan controleren of alle stutten nog wel stevig stonden. En toen deed ik nog een rampzalige ontdekking. Maar dit was mijn fout. De draagconstructie onder de kiel had ik op grote grindtegels gezet. En nu zag ik dat die waren gebarsten en dat de boot aan het wegzakken was. De stutten aan bakboord steunden ook op de weidegrond. Er zaten dan wel een tegels onder elke stut, maar die werden mee de grond in gedrukt. Aan stuurboord steunden de stutten op de betonnen vloer van de voormalige open varkensschuur. Die zakten dus niet mee de grond in, waardoor de boot zichzelf aan het omduwen was. Niet erg snel, maar geleidelijk aan natuurlijk. Maar op den duur ging dat mis. Vlug heb ik aan bakboord nog extra stutten geplaatst en hoopte daarmee opnieuw een ramp te voorkomen. Nu werd het toch wel heel noodzakelijk dat ze naar het water gebracht werd.

Na wat heen en weer bellen werd er een datum afgesproken en tot die dag bleef ik bij het schip en hield de draagconstructie nauwlettend in de gaten.

Dus zou ik het witte van ome Richard na twee winters en een zomer definitief verlaten. Een grote verandering zou het worden. En mijn lief, zal ik die ook achterlaten. De afstand tussen ons werd in de figuurlijke zin groter en dan nu ook in de letterlijke. Zou ik haar nog vaak bezoeken of was het tijd voor de laatste punt. Twijfel was gezaaid, de kiem gelegd. Maar dan zou ik opnieuw eenzaam zijn. Alleen met mijn hond en boot. Ver weg van iedereen die ik kende. Geen stamkroeg meer. Was dat niet het leven waarvoor ik gekozen had? Een boot bouwen en daarmee over de wereld zwerven. Vanwaar die plots opkomende twijfel? Lag de oorzaak in de steeds minder wordende band met mijn lief? Ik moest kiezen. Zwerven en vrijheid met consequenties op velerlei gebied. Maar ik was al zo verdomd alleen geweest na de breuk met mijn eerste grote liefde. Een liefde die nooit voorbij had mogen gaan. En ik was zo verdomde blij met mijn nieuwe lief geweest, maar ik begon de gevolgen te voelen van het feit dat ze niet zo heel erg lesbisch was. Er leek een steeds dikkere muur tussen ons te groeien. Het blinde vertrouwen was weg. Steeds vaker had ik het gevoel dat ze me bedroog met een iemand anders, niet met een vrouw maar met een man. Zeker wist ik het niet. Het alleen leven vooraf aan haar komst was me zwaar gevallen. Daar wilde ik niet zomaar opnieuw voor kiezen. Ik kon beter afwachten hoe het zou zijn als de boot eenmaal in het water lag.

16

De grote dag was aangebroken. Het uur van de waarheid had geslagen. Een tiental keer hebben mensen tegen me geroepen dat die boot van mij direct in tweeën zou breken als ze die zouden opbeuren. Dus er was niet alleen positief publiek gekomen, ook de sceptischen hadden zich verzameld. Mijn verloren grote liefde was op vakantie en was er helaas niet bij. Haar opvolgster met kinderen natuurlijk wel. En vanzelfsprekend Piet. Mijn grote vriend waar ik nog altijd iets meer dan een zwak voor had. De loods was op wat stukjes steiger na helemaal afgebroken en de romp was er fier uit te voorschijn gekomen. Het was een prachtig gezicht. Dus je begrijpt dat ik apetrots was. Een van de nieuwsgierigen stond zelfs met een videocamera in de aanslag. Toen ik later het resultaat van haar opnamen zag bleek dat ze voornamelijk oog gehad had voor

haar kinderen van de pony club die ook allemaal waren gekomen om het wonder te aanschouwen. Een andere vrolijke criticaster had me verzekerd dat de wielen van de vrachtwagen met daarop mijn boot meteen diep zouden wegzinken in het weiland waarover naar de openbare weg gereden moest worden. Toen de enorme kraanwagen over die weide kwam aanrijden moest ik daaraan denken. Ik hoorde van de chauffeur dat die hijscombinatie maar liefst zestig ton woog. En die zonk niet weg, dus had ik goede hoop dat de vrachtwagen dat ook niet zou doen. De kraanmachinist en zijn assistent regelde de operatie samen met de geweldige chauffeur van de vrachtwagen. Ik hoefde mij nergens mee te bemoeien. Kon het gerust aan hen overlaten. Piet was er natuurlijk ook. Die sprong bij waar het nodig was. Toen gebeurde het wonder. Ineens hing mijn boot in de lucht en zweefde naar de vrachtwagen. Het was een prachtig gezicht. Heel voorzichtig werd ze neer gelaten. De chauffeur plaatste speciale stutten tegen de romp zodat ze stevig rechtop zou blijven staan tijdens de rit naar het water. Het ging zo beheerst en vlot dat het al voorbij was voor iedereen goed en wel besepte dat het gebeurd was. Ik klom naast de chauffeur in de cabine en probleemloos reden we door het weiland naar de uitgang. Vandaar naar de parkeerplaats bij een grote benzinepomp waar de wagen zou blijven staan tot heel vroeg de volgende ochtend. Ik sliep in mijn eigen bed, in mijn eigen boot op wielen, en was voor dag en dauw weer op. Het verbaasde me nu nog dat ik zo rustig was, zelfs prima geslapen had. Het was gewoon heerlijk om anderen het werk te laten doen, om alles gewoon helemaal uit handen te geven. Gewoon alleen maar genieten zonder een flintertje zorgen.

Daar gingen we. De chauffeur had de route bepaald en er reden twee motoragenten van de verkeerspolitie voor ons uit. Blauwe zwaailichten kondigden onze komst aan. De weg was helemaal voor ons alleen. Geen ander verkeer op dit vroege uur en anders werden ze met norske blikken van de agenten naar de kant gedwongen. Het was een zegetocht die uren duurde en tijdens het ochtendschemer reden we langzaam over de rivierdijk het dorp in waar de boot in het water gelaten zou worden. De mensen in de huizen sliepen nog diep, niemand zag het gevaarte vlak langs hun gevels schuiven. Voorzichtig rolde de wagen de parkeerplaats van het café over naar de plek voor de uiteindelijke tewaterlating. De chauffeur vergiste zich een klein beetje in de breedte en mijn boot had zijn eerste aanvaring met het afdakje boven de voordeur van het café. Dat was maar een beetje vervormd en ik had nog geen krasje op de romp. De eigenaar van het café kon niet klagen want ook hij was nog lekker onder zeil. Na lang manoeuvreren stond de wagen op zijn plek en het publiek stroomde langzaam toe. In afwachting van de kraanwagen wekte ik de caféhouder en die begon met het schenken van koffie op het terras. Nevelslierten hingen in de verte boven de rivieroever. Het beloofde een prachtige dag te worden. Kalmpjes rolde ik mijn sigaretje en liep met Chico een stukje langs de waterkant. Alles werd voor me gedaan, ik was klaar.

Rustig wandelend volgde ik de weg langs de haven in de richting van de molen onderaan de dijk. Dat weggetje bracht ons uiteindelijk weer op de rivierdijk. Ik was hier nog maar net en voelde ik me er al thuis, vanaf nu zou ik hier wonen.

Het dorp riep het gevoel op uit mijn vroege jeugd. Het gevoel dat ik had als ik bij mijn biologische vader logeerde. Dat deed ik elke schoolvakantie. Nooit sloeg ik over. Daar was ik veilig, kwamen geen harde slagen uit onverwachte hoek. Daar hing dezelfde sfeer in de lucht als hier. Daar kon ik eindeloos dromen zonder bang te zijn voor plotselinge driftbuien van mijn moeder. Bij hem was ik veilig en ik voelde dat hij van me hield. Net zoals zijn vrouw, de oudere zuster van mijn moeder. Ik was er simpelweg gelukkig. Ik kon er eindeloos op uit. Van het dorp naar de stad lopen. Slenteren langs de havenkant of langs de oever van de rivier waar hun vlakbij woonden. Altijd weer trok het water, dat was er niet bij mijn moeder. Daar waren bossen en velden waar ik eindeloos dwaalde en als ik dan thuis kwam weer een pak slaag kreeg omdat mijn kleren vuil

geworden waren. Maar niet bij mijn echte vader. Die vond het prachtig toen ik thuis kwam en vertelde dat ik geholpen had met het afmeren van een schip. Ik had op de wal de zware stalen tros aangepakt en om een bolder gelegd. Het scheelde niet veel of ik was met de lus en al naar beneden gegleden langs de schuin aflopende rivieroever, zo zwaar was die tros.

Als hij thuis was hielp ik hem met wat voor karwei dan ook. We sjouwden samen door de boomgaard, reden met kisten vol appels naar huis. Of in de paasvakantie spitte ik de groentetuin helemaal om. Dat was een flinke klus. Elke dag was ik er mee bezig en als hij aan het einde van de middag thuis kwam liet ik trots zien hoeveel ik gedaan had. Hij praatte nooit veel, maar ik voelde elke dag, elke seconde, dat hij van me hield. Van hem leerde ik ook metselen, stukadoeren, elektra aanleggen, timmeren en groente kweken. Zelfs zijn hobby elektronica heb ik van hem overgenomen. Hij bouwde zijn eigen radio-versterker combinatie en samen luisterden we naar zijn operette platen. Hij had op een gegeven moment zelfs een platen wisselaar als pick-up. Een keer gingen we samen ergens naar een jukebox kijken. Die zou hij wel willen kopen maar daar weerhield zijn lief hem van. Wat kon een kind meer wensen. Jammer dat hij niet meer leeft, anders was hij vast bij de tewaterlating geweest, hij zou zo ontzettend trots op mij geweest zijn.

Toen ik terug liep zag ik in de verte de grote kraan al overeind staan. Het grote ogenblik was nu echt aangebroken.

Het grasveld stond vol belangstellenden. Even later hing mijn prachtige boot boven water en moest ik nog opschieten ook met het uit de auto halen van de champagne. Drie keer moest ik gooien, en dat moest zo zijn, want drie keer is scheepsrecht. En toen zakte ze langzaam in het water, klom ik aan boord om alle compartimenten te controleren op eventuele lekkage. Die was er natuurlijk niet. En daar stond ik dan, schipper Esther op haar eigen schip. De bolders deden voor het eerst dienst en vervolgens stroomde het terras vol. Ik heb toen menig glas moeten aanstoten en wensen voor behouden vaart ontvangen. Het maakte niet uit dat ik antwoordde dat er eerst nog een paar kleine dingetjes gedaan moesten worden voor de boot helemaal af was. Dat was het understatement van de eeuw.

Vliegend naar haar element.

In de weken erna reed ik met mijn oude trouwe auto heen en weer tussen het weitje en mijn boot die daar dobberde op zijn ligplaats alsof ze er altijd al gelegen had. Ik voelde me de koningin te rijk en was zo gelukkig in die nieuwe omgeving. Het was er zo heerlijk rustig en mooi aan de rivieroever. Elke ochtend als ik van het schip de wal op ging om mijn trouwe makker Chica uit te laten liepen we zo maar, zonder te merken hoe lang we onderweg waren, uren door de omgeving. Rondwalend ontdekte ik steeds meer leuke plekjes, ontmoette ik steeds nieuwe mensen die het geluk hadden om daar al jaren te wonen.

Met de brede Kip caravan aanhanger vervoerde ik alle materialen die onder de boot gelegen hadden naar de haven. De resterende steiger brak ik af en met een geleende hark haalde ik alle gevallen ijzerrommel bijeen. De met ijzer vervuilde grond schepte ik op de aanhanger en bracht dat samen met overbodig metaalafval naar de schroothoop. Daar loste ik alles en terug op de weegbrug was er een aanzienlijk verschil tussen het leeg- en geladen gewicht. Al de tijd ervoor hadden ze me flink laten betalen voor het schroot dat ik er weghaalde, nu pakte ik ze bij wijze van afscheid een heel klein beetje terug. Ze hadden niet in de gaten dat ik een flinke hoeveelheid erg zwaar vervuild zand vermengd met ijzer slijpsel gelost had. Ze zullen er wel nooit achtergekomen zijn en als dat wel het geval was lagen ze er geen seconde wakker van. Het was mooi dat ik op al die schroothopen heb mogen zoeken en dat ik er zoveel materiaal heb kunnen vinden. Nieuw kopen was onmogelijk geweest met mijn budget.

Daarna volgde het afscheid van ome Richard en zijn vrouw. Het was een warm afscheid, ik had veel aan hen te danken. Het was gewoon geweldig dat ik mensen gevonden had die zoveel op hun grond hadden toegestaan. Over gebruik van elektra en water was nooit een woord gezegd. Zo goedkoop zou ik nooit meer een betaalde plek voor mijn boot vinden. Na dit afscheid heb ik ze nooit meer gezien. Soms als ik in de buurt was dacht ik dat het wel zo netjes zou zijn als ik hen eens zou bezoeken, tot mijn

spijt heb ik het toch nooit gedaan. Laatst ben ik er alsnog even naar toe gegaan, het was te laat, ze zijn al jaren geleden overleden.

Het afbouwen was begonnen. Ik leefde weer in mijn eentje. Maar aan boord en op deze plek was dat geen probleem. Voorzichtig begon ik met het opzetten van de opbouw en van tijd tot tijd reed ik naar mijn lief. Veel zagen we elkaar niet meer, maar gek genoeg had ik er vrede mee.

Dan opeens vraagt ze me of ze ook op de boot mag komen wonen, samen met zoontje en dochtertje. Dat verbaasde me. Ze had een ruime woning, waarom alles opgeven voor een tamelijk primitief leven op mijn boot? Geen douche, nog geen wc en een erg eenvoudige kleine woonkamer waar je amper je kont kon keren. Maar verdomd, ze kwamen en zijn aan boord gebleven. Het heeft veel tijd en energie gekost om het voor hen aangenamer te maken. Pas na een winter werken kon je zeggen dat het schip voor een volledig gezin bewoonbaar was. Vaak, als het werken onmogelijk werd omdat ik veel tijd aan de kinderen moest besteden had ik spijt dat ik ze aan boord had genomen. Regelmatig was het ook gewoon leuk.

We waren vrij snel volledig ingeburgerd. Er woonden twee totaal verschillende groepen in het dorp. De ene helft waren zij die in het café kwamen en de andere helft zij die dat niet deden. Er was een actief verenigingsleven. We werden lid van de ijs- en damvereniging. Het vroor die winter ouderwets en er kon volop geschaatst worden. Maar een gezinskaart voor de ijsbaan op de dichtgevroren IJsselarm kregen we niet. Dat vonden ze een brug te ver. Twee vrouwen die een stel waren kon toen bij het bestuur van de ijsvereniging nog niet als gezin gezien worden. Bij de damvereniging werd niet zo moeilijk gedaan. De verenigingsavonden waren in het café. Dus mensen met wat bekrompen opvattingen kwamen daar toch al niet en waren dus ook geen lid van de damvereniging. Het dammen was een goed excuus om gezellig wat te drinken en kletsen, en voor een enkeling om flink in te nemen.

eigenaresse speelde mee op de damclub, haar man beslist niet. Dat was een merkwaardig huwelijk. Veel vreemder dan onze relatie. In het najaar maakte ik kennis met hoogwater problemen. We lagen dan aan drijvende steigers. Samen met de buurman knoopten wij

meertouwen aan elkaar tussen de drijvende steiger en een hoger gelegen punt vlakbij het café. Langs die lijn konden we ons zittend in een roeiboot voorttrekken en zodoende toch nog de wal bereiken. Gelukkig maar, hoe moest shetlanders met het dammen. Die buurman woonde samen met zijn vriendin op een klippen en lag aan de kopse kant van de drijvende steigers gedurende de hoogwater periode. Normaal lagen ze buiten de haven op een eigen ligplaats vlak onder de molen.

17

Over die molen deden rare verhalen de ronde. Het dorp beschikte over een heuse dorpsagent. Die hoorde bij de niet café bezoekers, maar was wel een echte politieman. Tijdens het dammen vertelde iemand mij dat die agent zich vaak in de molen verschool en zo stiekem het dorp in de gaten hield. Ik heb de agent helaas vaak ontmoet. Mijn oude auto en de bestuurster was regelmatig onderwerp van onderzoek. Steeds als ik of mijn lief er in reed, door of vlakbij het dorp, werden we staande gehouden en de papieren gecontroleerd. Altijd moest hij onderzoeken of de auto wel verzekerd was. Dit herhaalde zich tot vervelends toe. Toen hij dan uiteindelijk mijn lief betrapte bij te hard rijden was hij helemaal gelukkig. Samen met zijn collega kwam hij aan boord om de bekeuring af te geven. Toen ik beweerde dat niet onze oude auto te hard gereden had maar dat hij ons vast verwisselde met een andere. Kennelijk had hij geen foto kunnen maken tijdens de heterdaad, want daar had hij geen bewijs van. Wij waren op dat moment in het buitenland, beweerde ik glashard. Met een zelfde smoes, meende ik me te herinneren, kwam ooit de echtgenoot van een belangrijk politicus weg, dus waarom wij niet. Maar hij beweerde dat het beslist mijn bejaarde wagen was, want er bestond vast geen tweede met rondom oranje vlekken. Ik hield stug vol dat ik die andere met vlekken ook gezien had en dat hij die maar moest opsporen. Laat maar voorkomen riepen wij, dan zullen we het bij de rechter wel uitleggen.

Het is ooit voorgekomen, maar toen was mijn lief mijn lief niet meer en ben ik veroordeeld zonder dat ik wist dat het proces plaatsvond. Betalen moest ik dus alsnog. Dat was veel later. Toen was ik allang weg uit dat dorp en kon hij me niet uitlachen.

De controles werden door dit voorval steeds frequenter. Het begon gewoon erg vervelend te worden. Na een feestje in de stad kwamen we 's nachts teruggereden en zag hij ons langskomen op de dijk. Hij maakte een flitsende U-bocht en scheurde achter ons aan. Uit het vlekkeloos uitvoeren van die manoeuvre kon je afleiden wat een goed getrainde professional hij was. Ik stopte gewoon, vluchten had geen zin als je met zoveel kwaliteit geconfronteerd wordt. Ik baalde flink, want eigenlijk had ik niet moeten rijden met zoveel drank op. Nu zou hij me hebben. Raampje open en hij ernaast op de knieën. Met de blaastest natuurlijk, maar eerst papieren controleren. Dat was slechts uitstel van executie. Ik zag de grote grijns al voor mij terwijl hij mij uit de auto zou sleuren. Handen op het dak en uitgebreid fouilleren. Ik kneep hem als de spreekwoordelijke oude dief. De papieren bleken voor de honderdste keer in orde, hij was zo grondig, zo onvermoeibaar. En dan: 'Blazen maar.' Het angstzweet droop onder mijn oksels uit, ik deed mijn uiterste best koel en beheerst over te komen. Op de stoel naast me zat iemand hevig te bibberen, dat kwam vast door de nachtelijke kou en het open portierraampje.

Ik haalde heel diep adem en blies zo hard in het apparaat dat het bijna plofte. Ik weet niet hoe het kan maar volgens het apparaat was ik broodnuchter. Op dat moment barste ik los, gooide alle frustratie over onze confrontaties in een keer door het portierraam eruit. Op

hoge toon heb ik hem gewaarschuwd dat als hij mij lastig bleef vallen ik naar zijn vrouw zou gaan om te klagen. Haar vertellen dat hij ons voortdurend probeerde te versieren, dat hij probeerde ons tweeën in zijn bed te krijgen. Nooit meer last van hem gehad.

Op de damclub ontstonden nieuwe vriendschappen. De buurman van de klipper, die bij hoogwater onze steiger deelde, bleek een uiterst joviale vent. Een advocaat van vieze zaakjes, maar daar hadden wij geen last van. Het was een enorme charmeur en geen stiekeme. Hij vroeg ons openlijk of we samen met hem naar bed wilden. Daar had ik totaal geen zin in, maar mijn lief was niet zo sterk afwijzend. Daar had ik weer een duidelijke aanwijzing. Waarom reageerde ik niet, handelde ik er niet naar? Liet het passeren als een jaloerse achterdocht van mijn kant. Ze was immers niet voor niets bij mij aan boord komen wonen. Nee, ik vergistte me vast. Wat weerhield mij er van haar weg te sturen? Ik weet het niet, het ging er in ieder geval niet om dat ik bang was mijn boot voor een deel te verliezen, dat was door het verenigings-verband afgeschermd. Ik denk achteraf dat ik het eigenlijk wel leuk vond met die twee kinderen er bij en ik moet gewoonweg nog altijd verliefd op haar geweest zijn. Dus ze bleef en alles was zoals het was.

Met het gevonden plaatmateriaal werd de opbouw al heel wat.

De winter vorderde, en zo ook de opbouw. Er lag nog een schip in de haven. Er woonde een man op die werkte als dakdekker. Vaak voer hij in de weekenden

een stuk de rivier op. Een keer zag ik dat de vrouw uit de kruideniers winkel meeging. Even trok ik mijn puriteinse wenkbrauwen op, maar ach, wat had ik er mee te maken. Als ik hem was, had ze heus ook wel eens met mij mee mogen varen. Hij was geen lid van de damclub, maar ik sprak hem af en toe. Kennelijk had mijn lief ook haar ogen niet in de zak en was net zo als de winkelierster geïnteresseerd in een vaartochtje met hem. Ik zocht er niets achter, wij, de kinderen en ik, werden meegevraagd. Het werd een hele leuke tocht stroomafwaarts naar een groot open water. Daar stond lekker veel wind en het buisde prachtig over het voorschip. Keer op keer stonden de kinderen en ik te juichen als het water omhoog spoot. Na een kwartiertje wildwatervaren keerde de schipper om en begon de lange tocht stroomopwaarts terug naar de haven. Ik merkte meteen het grote verschil tussen beide richtingen. Ik stuurde ook een uurtje of wat terwijl de rest van de bemanning wat rustte. In de avond waren we pas terug en mijn gedachten waren vol verlangen naar ook zo'n tocht met mijn eigen schip. Geduld, veel geduld moest ik hebben en houden.

We kregen meer en meer contact met dorpsbewoners. Kinderen uit het dorp speelden vaak met de kinderen van mijn lief op de steigers en het haventerrein. Het maakt niet uit hoe vaak ik gewaarschuwd had dat het veel te gevaarlijk was om over de steigers te rennen. Kinderen blijven kinderen. Het kon natuurlijk niet anders, vroeg of laat zou er eentje in het water vallen. Gelukkig kon ik het jongetje nog aan zijn haren bovenwater trekker zonder zelf het nog erg koude water in te moeten springen. Ik drukte hem even stevig tegen mijn borst en hup, hij ademde weer. Hij deed zijn ogen open en vertelde dat hij bijna een heel grote haai gevangen had. Ik bracht hem bij zijn moeder en die was zo verstandig om hem te verbieden bij ons op de steigers te komen.

Andere dorpelingen vonden het tijd voor een groot feest. Dat vond plaats op een mooie voorjaarsdag en iedereen bracht wat te eten en vooral te drinken mee. Het was een erg leuk en vrolijk feest. Wie wilde voerde een kort stukje op, de een was nog komischer dan de ander. Zelf heb ik mijn 'Oh Allah geef me een kanariepietje' act gedaan. Daar zou ik tegenwoordig voor op de dodenlijst van bepaalde groeperingen geplaatst zijn. Gelukkig was het de laatste keer dat ik die act opgevoerd anders had ik dit niet meer kunnen schrijven.

De verstandhouding met de gebruikers van de stacaravans werd daarentegen steeds beroerder. Ze klaagden bij de eigenaar van de jachthaven over het lawaai dat ik maakte. Daar was ik al bang voor geweest en nu gebeurde wat ik van begin af aan vreesde. De haven eigenaar kwam keer op keer vragen of ik niet wat zachter kon doen. Dat ging natuurlijk niet en ik heb hem op ons contract gewezen. Ook daar werd de situatie niet beter door. Dus uiteindelijk ben ik zover mogelijk weg van de caravans gaan liggen. Ze hadden nu eenmaal last van herrie en wat ik ook deed, ze bleven last houden. Met die spanning moesten we maar leven.

De dakdekker had mijn werk natuurlijk ook gevolgd en op een dag kwam hij mij vragen of ik voor hem een nieuwe railing op zijn schip wilde lassen. Dat heb ik toen gedaan in ruil voor een stapel tien centimeter dik isolatiemateriaal. Daarmee heb ik de hele opbouw kunnen isoleren en het effect bleek de volgende winter. Grote kwaliteit had die isolatie. Ook voor anderen deed ik nu en dan een klusje en dat leverde wat extra geld op.

Een railing, die zou ik zelf ook wel kunnen gebruiken. Tot nu toe kon je rondom zo van boord vallen. Dat was niet erg veilig. Materiaal had ik helaas nog altijd niet gevonden.

Op een dameverenigingsavond kwam de oplossing. Alle spelletjes hadden wat lang geduurd waardoor er nogal wat vloeistof genuttigd. Plots sprak de klipper bewoner me boos aan over het feit dat bij mij iedereen maar zo van boord kon vallen. Mijn excuus over materiaalgebrek en onvoldoende geld vond hij grote lariekoek. Ik had die kinderen aan boord gehaald, dus was ik verantwoordelijk als er eentje zou verzuipen.

Daar moest ik hem natuurlijk gelijk in geven, maar veranderen kon ik de situatie niet. Lief had haar huis inmiddels opgegeven, dat had maanden leeg gestaan en trok verkeerd volk aan. Haar nu wegsturen met de veiligheid van de kinderen als reden was daarom ook geen optie. De discussie werd steeds feller en alle leden inclusief de eigenaar van het café-restaurant bemoeide zich er mee. Ik had nog wel wat steun van een enkeling, maar de meesten stonden aan de advocaten kant. Een van mijn sympathisanten riep plots tegen mijnheer de advocaat: dan betaal jij die railing toch. Dan kan Esther die er opzetten en is het probleem uit de wereld. Of het de drank of het verstand was weet ik niet, maar hij stemde meteen in en vroeg hoeveel geld ik nodig had. Ik deed maar een gooi en riep een flink bedrag. Ook ik was niet helemaal nuchter meer. Hij wilde zich niet laten kennen. Of hij meende het echt en gaf meteen als antwoord dat ik de volgende ochtend het geld zou krijgen. Dat ik maar vast het materiaal moest bestellen. Hij was zeker vergeten dat het inmiddels nacht was en bestellen online moest nog uitgevonden worden, net als het hele internet natuurlijk.

De volgende ochtend gaf hij mij een envelop met duizend gulden. Hij had zich kennelijk net geschoren want hij geurde sterk naar aftershave. Toen ik de envelop opende heb ik het gezegde 'geld stinkt niet' afgeschaft.

Ik hield ook woord en de railing was al gauw klaar. De verschansing van de boeg heb ik toen nog niet helemaal kunnen afmaken. Dat zou jaren later pas gebeuren.

De fraai gevormde railing.

Inmiddels was er een einde aan de winter gekomen en het hoogwater in het voorjaar hadden we zonder problemen doorstaan. De opbouw stond er fier op en de stuurhut ramen en ramen van de kombuis waren voorzien van tijdelijk plexiglas. Een vriend die houtbewerkingsmachines bezat maakte van een stam larikshout een deur voor de opbouw. Die deur is prachtig en heel degelijk geworden en werd de ingang van de kombuis. De stuurhut had twee oude schuifdeuren als afsluiting gekregen. De isolatieplaten van de dakdekker buurman was voldoende voor de hele opbouw. Met triplexplaten en purschuim als lijm dekte ik het geheel af. Een keukentje was snel getimmerd van wat oud hout en een zithoek met klein tafeltje vormde ook al geen

probleem. Dus was het al een echte kombuis geworden. Gestaag werkte ik door en het leven kabbelde verder.

19

De dagen werden warmer, de zomer begon goed. Tot er zich een drama ontwikkelde. Het dochttertje was altijd al een beetje vreemd, maar kwam nu met rare verhalen op de proppen. Ze had het over een man in een tent waar ze vaak heen ging. Dat ze dan bij hem in de tent ging liggen. Dan ging hij haar kussen en uitkleden. We probeerden niet geschokt te reageren en lieten haar praten.

Mijn lief schoot natuurlijk flink in de paniek. Ik wilde het kind laten gaan zodat ik haar stiekem kon volgen en die man aangeven wegens kindermisbruik. Daar was mijn lief veel te bang voor, nee dat mocht niet. Het dochttertje mocht niet meer alleen rondlopen en ze wilde hier weg, weg uit de haven, weg van de camping.

Daar was ik helemaal niet blij mee, een understatement van jewelste. Weg uit dit dorp, uit deze omgeving die zo leek op de veilige plek van vroeger. Moest ik dit alles opgeven om haar? Voor een vrouw met een vreemd kind? Natuurlijk, wat we nu hoorden was verschrikkelijk, een regelrechte ramp. Mensen die kinderen misbruiken moesten uitgeschakeld worden. Waarom liet ze me dit probleem niet op mijn manier oplossen? Waar was ze bang voor? Wat kon een pedofiel ons aandoen? Ik was niet bang, nog nooit bang geweest. Ik heb nooit angst gehad in de tijd dat ik alleen leefde. Verdomme, ik kon mijn fijne leven toch niet opofferen voor die vrouw en dat kind. Zeker niet nu ik steeds vaker aanwijzingen had dat er iets mis was met onze relatie. Maar ja, wat lief wilde, was en bleef ondanks alles belangrijk voor me. Hoe moesten we hier dan weg komen? De boot had nog geen motor. Zover was ik nog lang niet. Waarheen gingen we dan? Vragen, vragen, hoe moesten we dit probleem oplossen?

Via een kennis vonden we een mogelijke ligplaats in een stad aan een andere rivier. Een sleepboot vonden we weer via iemand anders. Dan was er nog het contract met de eigenaar van de haven. Ik had pas een half jaar betaald, maar het contract gold voor een heel jaar. Moest ik dat dan betalen en er helemaal niet kunnen blijven? Dat kon toch niet, ik was geen miljonair. We konden net rondkomen van onze uitkering en ik had geld nodig voor de materialen. Er moest verf kom, hout, staalplaat voor de verschansing, voor de brandstoftanks een schroef en nog zo veel meer. Hoe moest ik dat allemaal regelen zonder dat de eigenaar van de haven mij het leven zuur maakte?

Plots kreeg ik een idee. Er speelde nog dat probleem van het lawaai, daarin school de oplossing. Eindeloos heb ik lopen wikken en wegen over de definitieve stap, een absolute breuk met de plek waar ik zo fijn voelde. Dit leek erg op het spreekwoordelijke alle schepen achter mij verbranden. Uiteindelijk heb ik de eigenaar contractbreuk verweten omdat ik geen lawaai meer mocht maken en dus niet verder kon werken. Zonder hem voor het tweede deel van het jaar te betalen zijn we op een ochtend met een sleepboot weggehaald. Hij had lucht gekregen van het ophanden zijnde vertrek en kwam die morgen met een rekening aan boord. Die heb ik geweigerd aan te pakken, zodat hij met een hoop gevloek en getier afdroop. Hij zou de dammende advocaat op ons afsturen, riep hij. Later hoorde ik dat die dat weigerde. Zo verloor ik mijn veilige plek.

Klaar voor het vertrek naar de nieuwe ligplaats.

De nieuwe ligplaats bood ook nieuwe mogelijkheden. Het was aan het einde van een heel lange kade. Binnenschepen voeren regelmatig langs waardoor mijn boot vaak begon te rollen. Hoewel het rollen en scheef vallen aan de kade lang zo erg was als toen ze net in het water lag. Want een paar dagen na de tewaterlating kreeg ik bezoek van een aardige vrouw. Het weer was goed, dus zaten we aan dek te praten. Zij heeft het gelukkig niet gemerkt maar de boot helde erg over naar de kant waar zij zat. Ze was nogal aan de zware kant en ik vond het erg pijnlijk om haar te vragen naar midscheeps op te schuiven. Toen besloot ik al om ballast aan te brengen. Destijds heb ik ook een een kuub betonmortel naar binnen gesjouwd maar dat bleek nu aan de kade niet voldoende. Ik kreeg het gevoel dat ze wat topzwaar was en besloot haar nog meer te ballasten. Het was nu eenmaal een ferrocement romp, vaak een betonnen boot genoemd door leken en andere landrotten, dus was beton ballast de simpelste en goedkoopste oplossing. En de kade was er ook een goede plek voor. Ik heb er een kuub zand-grind mengsel laten bezorgen en haalde zakken cement in de bouwmarkt. Met het beton aanmaken kon ik alle zorgen en twijfel wegdrukken. Lekker simpel eentonige werk. Zwaar werk waar je spieren pijn van doen in plaats van het hart.

Het kind ging naar een nieuwe school en lief is met haar naar de hulpverleners geweest. Daar liep alles natuurlijk niet zoals lief verwacht had. Ze wilden het kind daar houden ter observatie. Dat strookte helemaal niet met de opvattingen van mijn lief. Hoe ik ook buffelde met het beton, dat ik emmer voor emmer onder de vloeren bracht, het gepieker bleef bovenkomen. Waar was ik in godsnaam mee bezig. Maar in een dergelijke crisissituatie kon ik moeilijk de relatie verbreken en haar vragen te vertrekken. Dus vulde ik de volgende emmer en probeerde alles te vergeten. De problemen moesten maar door vadertje tijd opgelost worden. Zo heb ik dagen gesleept met emmers beton. Uiteindelijk was alles op en lag de boot een stuk stabiel in het water.

De rust keerde weer, de relatieproblemen schoven meer en meer naar de achtergrond. Ik werkte gestaag door aan het schip dat steeds mooier werd. De buurman waarmee ik de ligplaats deelde bleek er een vreemd beroep op na te houden. Hij handelde in verdovende middelen en vrouwen liet hij voor zich werken. Nou niet helemaal mijn type mens, maar ligplaatsen waren niet voor het oprapen. Gelukkig kwamen er geen klanten bij hem aan boord, kennelijk ontmoette hij die ergens anders in de stad.

20

Weer kwam er een grote verandering in mijn leven, Het arbeidsbureau riep mij bij zich en daar kreeg ik te horen dat ik opnieuw sollicitatieplichtig werd. Dus kwam er een einde aan zeeën van tijd voor de botenbouw. De consulente van het arbeidsbureau had ook meteen een baan voor me. Veerschippers zou ik moeten worden. Tegensputteren hielp niet. Ik moest naar de eigenaresse van het veer gaan om te solliciteren. Ook al presenteerde ik me niet al te enthousiast, ik moest toch al de week erop komen inwerken. De kneepjes van het enerverende vak van veerschipper werden me bijgebracht door een oud binnenschipper die de laatste jaren voor zijn pensioen sleet als veerman. Het leek me een niet al te moeilijk vak dat heen en weer varen. Het was een gierpont die aan de voor- en achterkant met een kabel vast zat aan een anker in het midden van de rivier. Daardoor was het de kunst de twee verbindingskabels zo te veranderen dat de ankerkabel aan de kant waar je heen gaat korter werd dan de kabel aan de kant waar je vandaan kwam. Waardoor de stroming van de rivier tegen de zijde van de pont zorgde voor voortstuwing. Daarnaast was er een motor met schroef geïnstalleerd die de stroming van de rivier hielp bij het voortstuwten. Daarbij kwam ook nog het ingewikkelde beroep van kaartjesverkoper. Dat kreeg ik ook snel onder de knie. Ik bedacht een nieuwe verdelingssleutel. Eén gulden voor de baas en één gulden voor mij. Aan het einde van de dag bracht ik de opbrengst naar het huis van de eigenaresse die op de oever woonde. Daar mocht ik het zakje met de poen door de brievenbus gooien. Na drie volle inwerkweken mocht ik het vak van veerschipper helemaal alleen uitoefenen. Zo moest ik dus mijn eigen salaris verdienen en was het afgelopen met de uitkeringspret. Ik voer heen en weer en dacht ondertussen aan doctorandus P.

Aan de kade vlak voor mijn schip lag een voormalig vrachtscheepje. Later hoorde ik dat het hun vaste ligplaats was. In dat schip was een horeca gelegenheid gevestigd en bleek een homoclub te zijn. We hadden er tot dan geen last van en lief ging er wel eens wat drinken. Kennelijk liepen de zaken niet zo voorspoedig dus zochten de eigenaren van de bar een impuls om meer bezoekers te trekken. Mijn buurman de dealer, die er regelmatig met vriendinnetje nummer zoveel kwam, had het geweldige idee om er housemuziek te gaan draaien. Destijds waren zulke houseparty's erg populair. Dat

vertelde hij mij met trots, want hij was een echt horecadier zei hij toen we elkaar spraken. Ook dat hij dat café zo graag bezocht omdat de mannen daar geen belangstelling voor zijn scharreltjes hadden. Hij hoefde niet bang te zijn dat de dame er met een ander vandoor gingen. Wat een onzekere man.

De eerst volgende zaterdagavond werd opgeluisterd met housemuziek op volume tien. Heel leuk voor mijn buurman en alle ander klanten die de zaak bezochten, maar een stuk minder voor mij en mijn lief. We zaten in het achterschip mee te bonken op de voortdurende eentonige basdreun.

Dat was een erg beroerde verandering voor het leven op mijn ligplaats. En kennelijk waren de bewoners van het flatgebouw aan de andere kant van de weg het daar mee eens. Drie zaterdagavonden hebben we mogen genieten van die geweldige muziek en toen maakte de gemeentepolitie er een einde aan. Wat een verademing was dat. Blij dat er mensen waren die het niet erg vonden om de mannen van de wet te bestellen, daar kwam ik niet gauw toe.

Bij een volgend bezoek van mijn lief aan de homoclub kreeg ze te horen dat de eigenaren vermoedden dat wij de onverlaten waren die de agenten besteld hadden. Ze zal het zeker ontkend hebben.

De tijd vloog om. De dagen werden korter en Sint-Nicolaas was in aantocht. Tijd om het met heen en weer varen zuurverdiende geld van de bank te halen en cadeautjes voor de kinderen te kopen. Veel geld gaf ik in die tijd niet uit aan materialen. Door mijn drukke baan had ik minder tijd om te bouwen. Er was sowieso niet veel te doen. Het ijzerwerk was af, er moest alleen nog veel geverfd worden en daar was het niet de goede tijd voor. Er zaten al een paar lagen op de stalen opbouw maar hoe meer hoe beter was mijn motto. De plaatdikte was minimaal omdat ik alles van de schroothoop haalde en daar kun je niet op bepaalde diktes bestellen.

Tijdens dat verven in de nazomer is er ook een klein ongelukje gepasseerd. De sleepboot die ons had opgehaald uit de haven waar ik zo ontzettend gelukkig was lag een paar dagen langszij. De drugsbaron was een poosje met zijn schip vertrokken voor een vakantietripje. Leuk woord in dit verband, geen idee of hij zelf ook een gebruiker was. En die sleepboot, net als de meeste sleepboten, zag er uit als om door een ringetje te halen. Geen spatje roest, alles glimmend in de verf. Het dek van die sleepboot lag een stuk lager dan het mijne. Om bij hen aan boord te komen moest je naar beneden klimmen. En daarnaast stond ik te schilderen, bovenop een wankelende stellage. De opbouw was wel zo hoog dat ik ook een trapje had kunnen gebruiken maar die had ik niet bij de hand. Al balancerend op die wankelende ondergrond verloor ik het evenwicht. Daar ging mijn dure verf. Alles over de sleepboot. Ja, je had het natuurlijk al aan zien komen. Het was maar gelukkig dat de buurman niet thuis was. Wel de buurvrouw en die heb ik geroepen om te waarschuwen dat ik een klein beetje verf gemorst had. Oei, wat schrok die vrouw. Als haar man het zou zien zou hij compleet ontploffen. Pak vlug verdunner en laten we die verf zo snel mogelijk weghalen. We poetsten als gekken en mijn grapje van 'waar verf zit roest het niet' viel niet helemaal in goede aarde. Na twee uur worstelen met terpentijn en een stapel doeken was elk spatje verdwenen. De sleepbootverf was erg dof geworden door al die terpentijn. Dat hebben we opgelost met een lap gasolie, daar knapte het verfwerk van de sleper mooi mee op. De buurvrouw slaakte een diepe zucht toen ze het resultaat zag. Ze bezwoer me om geen woord tegen haar man te zeggen anders konden er nog verschrikkelijke dingen gebeuren. Hij heeft het gelukkig nooit geweten.

Terug naar de goed heilig man en de pinautomaat. Daar kreeg ik de schok van mijn leven. Het saldo was nul komma nul, nihil, noppes nada niks niet. Hoe kon dat? Vorige week was mijn zuurverdiende geld gestort door de eigenaresse van het veer. Ik

heb toen ter controle trots op het scherm van precies het zelfde pinapparaat naar het saldo staan kijken. Er moest iets mis zijn, een fout van de bank in mijn nadeel. Toch eerst even bij lief informeren of zij het geld soms opgenomen had. Ze gebruikte mijn pasje en code ook om geld op te nemen voor de boodschappen. Ik kon me niet voorstellen dat ze zoveel geld nodig heeft gehad, maar ik kon het beter zeker weten voor ik stampij bij de bank ging maken.

Weer aan boord vroeg ik mijn lief ernaar. Ze aarzelde niet lang. Ze gaf toe dat zij al het geld had opgenomen maar wilde niet vertellen waar ze dat voor nodig had. Nu gingen de alarm bellen wel heel erg hard rinkelen. De schok was gewoon overweldigend. Ik stond haar met grote verbaasde ogen en een mond vol tanden aan te kijken. Zoiets had ik absoluut niet verwacht. Had ik haar dan niet volledig moeten vertrouwen, mijn pincode en pas niet moeten laten gebruiken? Dat dit gebeurde na een vier jaar durende relatie was een verschrikkelijke ontdekking. Ik ben in de auto gestapt en een eindje gaan rijden. Ergens ben ik aan de rivieroever gaan zitten om mijn zelfbeheersing terug te vinden. Het heeft een tijd geduurd voor er geen stoom meer uit mijn oren kwam. Ik heb daar uren naar het water zitten staren en piekeren. Ik kon niet doorgaan met iemand die ik niet langer kon vertrouwen. Had ik me die vraag al niet vaker gesteld? Werd het dan uiteindelijk toch tijd om met haar te breken? Me los te maken uit deze relatie? Na veel wikken en wegen ben ik tot een besluit gekomen en ben terug aan boord gegaan.

Heel beheerst heb ik haar twee weken de tijd gegeven om te vertrekken. Tot die tijd mocht ze met haar kinderen op het achterschip blijven en zou ik het voorschip bewonen, de kombuis was gemeenschappelijk. Het was duidelijk dat het voor haar niet als een grote verrassing kwam. Ze trok zich zonder een woord in het achterschip terug en ik haalde daar mijn spullen weg. Nog diezelfde avond zag ik dat ze het nieuwe liefje van de buurman was. Het sneed me door de ziel, deed pijn in merg en been, duidelijker kon het niet zijn, het bedrog was compleet geweest.

De dagen die volgden waren zwaar en vol verdriet. Een paar dagen later, toen ik van mijn werk terug aan boord kwam, trof ik mijn schip deels verlaten aan. Ik voelde niet eens grote opluchting. Ik miste hen meteen verschrikkelijk erg. Het duurde nog maanden voor ik over die scheiding heen was. Zelfs ben ik een keer naar haar toe gegaan om haar te smeken terug te keren. Gelukkig deed ze dat niet. Wat is liefde toch een ontzettend sterke emotie.

21

Een week later gebeurde er iets waardoor ik opnieuw aan de veiligheid van mijn ligplaats ging twijfelen. De dubieuze buurman lag destijds al een poosje met zijn schip aan de binnenzijde. Hij vond dat hij met het wat langere schip daar beter lag en ik bij hem langszij. Hij lag op zijn beurt weer tegen een lege bak waar een andere buurman een woonboot van ging maken. Zodoende lagen we drie dik tegen de kade.

Op de morgen waar ik over wil vertellen ging hij plots vertrekken voor een klein tochtje met zijn vrienden, de eigenaars van de homotent. Omdat ik nog altijd niet zelf kon varen, geen schroef en geen werkende motor, nam hij me langszij mee en voer de rivier op om te draaien. Daarna zou hij me langszij de open bak leggen. Tot mijn stomme verbazing stonden de burens met de stootkussen klaar op mijn schip. Zij zouden zorgen voor de zachte landing, een vriendelijk geste die ik niet direct afwees. Ik gebaarde naar mijn dubieuze buurman dat ik bijna op mijn plek was zodat hij wat langzamer naar de kant moest varen. Hij gaf aan dat hij het begreep, maar versnelde plotseling met mijn

schip in de richting van de lege bak. Toen ik geschrokken naar hem gebaarde rustig aan te doen zag ik in mijn ooghoeken dat de lieve buurtjes de stootkussens op het laatste moment naar boven trokken waardoor mijn schip met een klap tegen de lege bak knalde. Met die dreun werd het me plotsklaps duidelijk wat de bedoeling was. Dit was een regelrechte poging om mijn schip te torpederen. Ik had al vaker te horen gekregen dat die ferrocement romp niet veel zou kunnen hebben, er zou maar weinig voor nodig zijn om die kapot te drukken. Daar vergiste men zich in. Het geheel was ontzettend sterk, vooral op de hoogte van het dek, dus in plaats dat hij mijn schip vernietigde drukte hij de zijde van de open bak een eind naar binnen, waardoor juist de bak schade opliep. De leuke buurjongens en de fijne buurman keken op hun neus en verontschuldigten zich uitvoerig voor de fout in de manoeuvre.

Het was me overduidelijk, hier moest ik weg, deze figuren werden een bedreiging voor me. Vroeg of laat zou ik thuis komen bij een gezonken schip. Ik moest op zoek naar een veilige ligplaats. Terug naar de vorige haven kon niet meer. Die weg had ik definitief afgesloten ten behoeve van die fijne lief van me. Ze had niet alleen mijn geld gestolen, de omgeving en haven waar ik zo gelukkig was ontnam ze me ook.

De oplossing was dichterbij dan ik dacht. Een eindje stroomopwaarts was er de grote stadshaven. Daar op de kade stond een oude loods waarin twee sympathieke kerels een handel in van alles en nog wat voerden. Vooral oude spullen die van pas konden komen op mijn schip. Ik was er al vaak geweest om te scharrelen net als op de schroothopen waar ik voorheen van alles opdook. We konden het goed met elkaar vinden, nu en dan deed ik wat laswerk voor ze. Toen ik aan hen vroeg of ik bij ze voor de deur mocht komen liggen reageerden ze meteen positief. Bleef over het probleem van het verplaatsen.

Mijn bazin had een klein sleepbootje. Dat mocht ik gebruiken om mijn schip te verplaatsen. Dus een dag na de torpedatiepoging van de fijne buurman lag ik voor de deur van de twee handelaren in de stadshaven. Veiliger kon niet, het waren twee zware jongens met een gouden hart. Nadat ik vertelde wat er gebeurd was werd hun bescherm drift in alle hevigheid geactiveerd. Deze zware jongens had ik heel wat liever dan die drugsdealer waar ik de afgelopen maanden de plek mee deelde. Zij kende die drugshandelaar ook. Ze waren op de hoogte van het plotselinge einde van mijn relatie met de dievegge. Ze vonden het een goed besluit om die aan de kant te zetten. Via klanten die bij hen kwamen hoorden ze vreemde verhalen over de vrouw waar ik vier jaar mee geleefd had. Hoe vaak ik ook zei dat ik die verhalen niet hoefde te horen, gingen ze toch gewoon door om me in geuren en kleuren te vertellen wat een verschrikkelijk mens het was. Kennelijk was het hun manier om te voorkomen dat ik weer naar haar terug zou kruipen. Want ze merkten wel dat ik soms dat belachelijke plan had. Vier jaar en zo blind verliefd, ondanks de momenten van twijfel, het bleef aan me trekken. Uiteindelijk vond ik mezelf toch voor haar deur terug. Toen ik haar daar aantrof met man nummer zoveel zijn de schellen definitief van mijn ogen gevallen en ben ik haar gaan haten. Haat was een ongezonde reactie, maar alles was beter dan het zuigende magnetisme waarmee ik me naar haar toe getrokken voelde.

22

De dagen op de veerpont regen zich aaneen. Nu en dan werkte ik voor de zware jongens op de kade. Zij vertelden me dat de eigenaresse van het veer een heel leuk oud sleepbootje op de kant had staan, waarin zij erg veel interesse hadden. Zij vroegen

mij of ik dat bootje niet kon lospeuteren van die vrouw. Daar ben ik mee aan het werk gegaan en na wat onderhandelen kon ik het bootje voor mijzelf kopen. De zware jongens wilden niet dat ze wist dat zij dat bootje wilden hebben. Om het bootje daar weg te krijgen had ik natuurlijk hulp nodig. Handig was dat de zware jongens een vrachtwagen met flinke kraan hadden. Mijn bazin vertelde ik dat zij voor een paar centen voor mij kwamen met een vrachtwagen om het bootje op te halen. Op die manier stond het bootje niet veel later op de kade bij hun werkplaats.

Om het bootje klaar te maken voor verkoop lieten ze mij de romp dubbelen, een laag plaatstaal over de oorspronkelijke romp aanbrengen. Daarna werd het bootje snel verkocht en deelde ik in de winst.

Nu en dan ging ik op bezoek bij vrienden en soms gingen wij dan naar de kroeg. Een enkele keer bleef ik dan bij een van die vrienden slapen. Terug aan boord werd ik door de zware jongens opgewacht en uitgehoord om er achter te komen waar ik die nacht uitgehangen had. Ik lachte hen uit maar was stiekem wel blij met die extreme bescherm drift.

Op een dag kwam ik terug van mijn werk en had plotseling een buurman gekregen. Al snel hoorde ik wie het was en daar schrok ik van. Er werd natuurlijk veel geroddeld langs de waterkant. Iedereen kende elkaar en men wist bijna alles van de anderen. Over deze buur werd verteld dat hij alles stal wat los en vast zat en nog erger. Er werd gefluisterd dat hij ooit iemand vermoordde. Een dergelijke buurman had ik geen zin in, maar wat kon ik er aan doen? Het was mijn haven niet. Dus ging ik naar de beschermengelen en vertelde dat ik zou vertrekken als die buur bleef. Zonder een woord startte een van hen de motor van hun sleepboot. Hij bracht de tegenspuiterende buur naar het andere eind van de haven. Twee dagen later kwam die buur mij opzoeken en smeekte mij om hem terug te laten komen. Hij bezwoer mij dat hij niets, helemaal niets van mij zou stelen. Dat hij daarentegen op mijn schip zou passen als ik eens weg moest. Hij had aan de overkant geen elektra en water aansluiting.

Ik liet mij vermurwen en heb de zware jongens gevraagd hem weer terug te halen. De gedachte aan burens herinnering op aan die andere buurman. De buurman waar mijn lief, die ik nu haatte, mee begon te rommelen. Een heel nare herinnering.

23

Die haat heb toen omgebogen naar hoop door een heel kleine advertentie te plaatsen in een landelijke krant. Ik ging op zoek naar een nieuwe lief, via de rubriek brieven onder nummer van dat dagblad. Tot mijn grote verrassing kreeg ik wel vijf reacties. Na wat heen en weer gedoe bleef er eentje over en voor ik het wist stond die vrouw bij mij aan boord. Alles ging razend snel. Plots was mijn bed niet meer leeg. Ik bezocht haar in het weekend in de hoofdstad en we deden een partijtje romantisch op het strand met een flesje wijn en wat lekkers erbij. Dat ik daar nog aan toe zou komen, wie had dat gedacht. Voor ik het wist sprak ik met mijn nieuwe lief af dat ik naar haar stad zou verhuizen. Met het sleepbootje van de baas en de Excalibur langzij zijn een vriend en ik samen met mijn nieuwe lief twee weken later naar Urk gevaren. Zo voer mijn schip de zelfde rivier af waar ik in het voorjaar opvoer. Het afscheid van de beschermheren was me zwaar gevallen, maar zo ging dat met schepen, ze komen en verdwijnen weer achter de horizon.

We voeren langs de haven waar ik zo graag was gebleven, er schoot een brok in mijn keel. Had ik niet beter eens met de eigenaar kunnen gaan praten om het goed te maken? Toen hoorde ik van mijn vriend dat voormalig lief, die hij ook kende, er regelmatig kampeerde. Nu brak mijn de klomp helemaal. Eerst had zij mij deze plek af genomen en daarna mijn gevoel van eigenwaarde. Ook nog mijn zuurverdiende centen

gestolen. Nu zat zij daar regelmatig op de plek waar ik zo nodig weg moest om haar kind te beschermen. Hemel en aarde had ik voor dat mens bewogen en nu hoorde ik dit. Razend was ik. Moordlust had het kunnen oproepen maar deed het niet. Ik dacht dat ik haar haatte. Was de liefde voor haar dan nog steeds niet helemaal verdwenen?

Op de helling.

In Urk zette de oude werfbaas mijn schip op het droge en wisselde ik de laars voor een heuse scheepsschroef. De motor had ik al ingebouwd en proefgedraaid bij de zware jongens voor de deur. Bij de eerste poging daar, startte de door mijzelf in elkaar gebouwde DAF direct. De uitlaat had ik nog niet aangesloten en de motor braakte zwarte rook. Het deerde me niet, ik stond te springen en juichen van blijdschap. Tot het zo donker werd dat het beter was de motor uit te schakelen en uit de machinekamer te klauteren. Drie vreugdedansjes maakte ik rond de opbouw.

Na wat onderhoudswerk aan de romp zakte het schip terug in het water en het grote moment was aangebroken. Nu zou ik voor de eerste keer op eigen kracht gaan varen. Helemaal naar de stad waar mijn nieuwe lief vandaan kwam. Ik zag ons al samen over meren en rivieren zwalken. De domper die volgde was groot. Lief ging niet mee, zij zou mij in de hoofdstad opwachten. Met moeite kwam ik over die teleurstelling heen en zette haar af aan boord van de veerdienst naar Enkhuizen. Kennelijk had ze meer vertrouwen in die kapitein dan in mij.

De volgende ochtend ben ik vlot uitgevaren en kwam er een eindje buiten de haven achter dat het potdicht zat van de mist. Daar had deze schipper geen boodschap aan. Zonder kompas of wat voor navigatiemiddel dan ook voer ik naar Lelystad. Tenminste, daar was ik van overtuigd. Als ik achteruit keek zag ik aan het kielzog dat ik in rechte lijn voer. Daardoor was ik er zeker van dat ik op koers lag. Een groot binnenschip dook op uit de mist en gelukkig begreep hij dat ook hij op mijn kunsten kon vertrouwen. Hij vervolgde zijn weg in de zelfde richting als ik. Het wonder geschiedde, vlak voor de sluizen van Lelystad loste de mist op. Ik voer onder een strak blauwe hemel met de stralende zon iets over stuurboord de sluis in. Deel één van de tocht was succesvol verlopen.

Kijk hoe Dafne daar staat te snorren.

Zonder kaart moest ik mij oriënteren door de dijk te volgen van de Flevopolder. Het weer was prachtig en Dafne, zo noemde ik mijn motor voortaan liefdevol, snorde er rustig op los, net een tevreden kat. Ruisend water aan de boeg en mijn schip voer alsof het dat al jaren deed. Het sturen ging vederlicht, alles was zoals het hoorde te zijn. Zon, weinig wind en kalm water. De vaargeul naar Amsterdam leek op de snelweg tussen Amersfoort en Apeldoorn, of welke snelweg dan ook. De parallelle rijen tonnen lagen erbij zoals lantaarnpalen staan langs een rechte weg. Maar hier geen files, slechts nu en dan een klein motorjacht als tegenligger, of een zeiljacht dat ik kruiste. En natuurlijk de binnenschepen die zich van en naar de hoofdstad spoeden. Niet erg druk dus. Ik herkende in de verte het Paard van Marken. Daarna kwam vaag het flatgebouw, dat als een vuurtoren de ligging van het centraal station in de hoofdstad markeerde, in zicht. Over bakboord zag ik in de verte het gemaal van Blocq van Kuffeler. Daar moesten ook ergens de Oostvaardersplassen zijn. Na een paar uur kon ik duidelijk het oude, lage vuurtorentje bij Durgerdam zien. Nog even en ik was bij de Oranjesluizen.

Bij mijn vorige ligplaats had ik een stalen vlet, een verlengde roeiboot, met buitenboordmotor op de kop getikt. De laatste maanden bij de zware jongens had ik die vlet gebruikt om van de haven naar het veer te varen. Dan nam ik mijn honden mee, ja ik had er inmiddels twee. Chica bleek bijzonder vruchtbaar. Ze kreeg haar derde nest jongen in het prettige dorp waar ik me zo gelukkig voelde. De plek waar ik later onder zulke beroerde omstandigheden vertrok. Haar eerste nest toen ik nog net als iedereen in een gewoon huis woonde. Het tweede nest in de grote loods waar ik het schip bouwde. Wat lag dat allemaal al weer een eind achter me. Al varende kun je zo heerlijk mijmeren. Niet dat jachtige van een auto, nee kalmpjes van A naar B. Ik had het altijd al gedacht en de liefde voor het verplaatsen met een schip had mij helemaal te pakken. Terug naar die vlet. Die gebruikte ik als een vervoermiddel om samen met mijn honden naar mijn werk te gaan. Op de rivier stak ik dan de kop in de wal en liet de honden eruit. Dan voer verder naar het veer terwijl moeder en dochter over de oevers achter mij

aanrenden. Een keer keerde de jongste om, omdat ze dacht dat ik die kant op was gegaan. Vol gas moest ik al roepend en fluitend achter haar aan. Het duurde een hele tijd voor ze begreep dat ze de verkeerde kant op rende. Die ochtend stak het veer wat later over naar de andere oever. Prioriteiten, mijn hondjes waren heel belangrijk voor mij.

Deze vlet sleepte ik dus aan een lange lijn achter me aan. Toen ik de sluizen naderde vond ik het beter om de vlet langszij te nemen. Dus ik liet het schip drijven en bond de vlet voor en achter aan bakboord vast. De sluis had ik gemeld dat ik er aankwam, want marifoon had ik wel. Op een bord aan de oever had ik gezien op welk kanaal ik mij moest melden. Ik voer verder richting sluis en kruiste een enorm ongeladen binnenschip dat grote haast had. Zijn hekgolf bleek te hoog voor mijn strak langszij gebonden vlet. Die kon niet snel genoeg op de hoge golf reageren en sloeg vol water. De vlet zonk meteen, dat was balen. Die was ik kwijt. Met een mes sneed ik de touwen door en ik liet haar gaan, met buitenboord motor en al. Dat was een vervelend verlies maar ik liet er mijn dag niet door verpesten. Voor de zekerheid, nu ik toch bijna stillag, daalde ik af in de machinekamer om daar alles te controleren en Dafne een schouderklopje te geven. Dat was schrikken, er spoot een dikke straal water naar binnen. In paniek vloog ik de ladder op en riep de sluis om mij als zinkend schip te melden. Rustig antwoordden ze dat zij de brandweer zouden oproepen. Ik brand niet, riep ik terug, ik zink. Daar kwam geen antwoord op. Het engeltje op mijn schouder fluisterde dat het misschien handig was om snel naar de oever van Durgerdam te varen voordat ze natte vleugels zou krijgen. Dat advies volgde ik op. Dafne werd tot het uiterste gedreven en zodoende liep ik in de dikke blubber vast. Nog een heel eind uit de oever. Daar kon ze niet verder zinken. Motor uit en eerst maar eens denken. Hoe kon ik dat gat dichten en tot hoever zou het water stijgen? Nou ja, dacht ik, laat ik maar rustig afwachten tot de brandweer komt. Die weten vast een oplossing. Na een poosje klom ik nog maar eens de machinekamer in. Er waren nog altijd geen hulptroepen aangekomen. Het gat zat erg vervelend net onder een stalen vloerplaat. Die probeerde ik op te lichten. Verdomme, ik had hem aan de voorkant met een paar kleine lasjes vast gemaakt. Daar had ik de haakse slijper bij nodig. Dus ook het stroomaggregaat. Gelukkig stond de bovenzijde van de accu's nog boven water en kon ik het aggregaat starten. Nu kon ik die lasjes snel los slijpen en de plaat lichten. In het troebele water was het gat vaag zichtbaar. Ergens had ik nog wel wat rubber liggen, of niet, natuurlijk die regenlaars. De laars die alsmaar om de as gezeten had. Ik knipte een stuk uit de schacht en zocht er een stukje plaatmateriaal bij. Nu nog iets om het geheel op het gat gedrukt te houden. Met lijmtangen, een wig en schroefasvet drukte ik het gat dicht. Snel de lenspomp aan en kijken of het water nu bleef waar het hoorde. De pomp slurpte er flink op los en in een mum van tijd was het lek boven. En het hield, er kwam nog maar een heel klein piemelstraaltje naar binnen. Na nog wat prutsen met het drukstuk was het geheel lekvrij. De pomp was ook al snel klaar en ik klom weer naar boven. Dafne had maar een klein zetje nodig om weer aan te slaan. Terwijl ik de sluis riep en vertelde dat het lek gedicht was, voer ik mijn schip probleemloos achteruit. Ik was weer op weg naar de stad. In de verte arriveerde op de dijk net de brandweer, maar die hadden het nakijken, ik voer weer. Ondertussen vroeg ik de sluis om mijn lief te bellen dat ik wat later kwam. Dat moest ik zelf maar doen als ik in de sluis lag, antwoordden ze. Ik moest toch even boven komen om een verklaring te ondertekenen.

De verzekering had inmiddels een dok geregeld waar ik meteen drooggezet en gerepareerd kon worden. Zo kwam er toch nog een goed einde aan mijn eerste vaartocht met eigen schip.

Lief kwam niet kijken, zij was er van overtuigd dat het hele schip onderwater gelegen had en vol dode vissen lag. Pas nadat ik weer in de haven dobberde durfde ze aan boord te komen.

Waarom wist ik niet, maar ondertussen had ze al besloten om bij mij te gaan wonen. Heel voortvarend had zij al een onderhuurder voor haar huis

gevonden. Het overviel me nogal, voor ik goed en wel in de gaten had wat er gebeurde woonde er weer een vrouw bij mij aan boord. Die relatie heeft niet erg lang stand gehouden. Al met al een week of vier. In die tijd voeren we wat rond Amsterdam en belandde we uiteindelijk bij een vriend voor de deur die aan de Haarlemmermeer ringvaart woonde. Lief werkte in Haarlem, dus hoefde ze niet ver te reizen om bij haar baas te komen.

Die vriend had ook zelf een ferrocement boot gebouwd en ik hielp hem met de motor en apparatuur. Al snel maakten we een proefvaartje door de ringvaart. Alles verliep prima tot ik terug kwam. Er stond een streng kijkende meneer bij mij aan boord. Die kwam me vertellen dat ik daar niet zomaar mocht blijven liggen. Ergens ligplaats innemen was aan zeer strenge eisen gebonden. Een onverlaat zoals ik zou vast niet aan die voorwaarden gaan voldoen. Dat irritante gedoe had ik al verwacht op het moment dat ik met mijn zwerftocht begon. Dus had ik een leuke dooddoener voorbereid en vertelde de man dat onze lieve Heer de wereld voor ons allemaal heeft geschapen. Dus ook voor mij! Binnen een seconde diende hij me van repliek. De Heer heeft mij namens de overheid aangesteld om er op toe te zien dat onverlaten niet overal zomaar hun boot neerleggen. Ik vond zijn antwoord er zo gevat uitkomen dat ik in schaterlachen uitbarstte. Hij keek me ontstemd aan en toen bij hem het kwartje viel lachte hij even uitbundig mee. Ik beloofde hem dat ik binnen een week zou vertrekken en daar kon hij mee leven. We hebben nog gezellig thee gedronken voor hij zijn speurtochten naar onverlaten voortzette.

Met Chico en Bonny ging ik er op de fiets vaak op uit. Ze konden rennen dat het een lieve lust was. Ze sleurden mij over de landwegen met een onverantwoord hoge snelheid. Ze zwommen vaak in de vaart. Ondanks dat kregen ze overlast van vlooiën. Om dat onder controle te krijgen ging Bonny bij mijn dochter wonen. Dat hielp, maar de snelheid waarmee ik voortgetrokken werd, verminderde aanzienlijk. Uiteindelijk is Bonny bij mijn dochter gebleven en was lief opgelucht dat ik nog maar één hond overhield.

De volgende poging een ligplaats te bemachtigen liep ook op een fiasco uit. We waren net buiten de sluis aan de zuidkant van Amsterdam gaan liggen. Daar hebben we het vijf dagen volgehouden. Opnieuw werden we weggestuurd. Wij voeren de stad door naar de oude Houthaven. Ik lag er nog geen twee dagen of een sleepboot van de havendienst kwam langs. Die was bemand met kwaadaardige lieden die dreigden met van alles en nog wat als ik niet terstond zou vertrekken. Dat heb ik gewoon maar even niet gedaan. Zo kon je wel aan de gang blijven. Maar de volgende dag kreeg ik een laatste waarschuwing. Als ik niet wegging zouden ze me met die sleepboot naar het drijvende gevang brengen.

Dat was een grote drijvende kooi waarin plaats was voor heel wat schepen. Daar lagen er al een aantal, waaronder een kleine coaster, zag ik een paar dagen later. Plek genoeg voor mijn bootje van zeventien bij vijf. Als ik eenmaal in die kooi zou liggen was ik mijn schip kwijt, tenzij ik een flinke boete zou betalen. Daar liet ik het natuurlijk niet op aankomen. Dus verplaatste ik mijn bootje snel naar de kade vijftig meter verderop. Daar heb ik uiteindelijk jaren gelegen. Steeds weer kwamen er dreigende ambtenaren en steeds opnieuw liep het met een sisser af.

Het aanbrengen van de staalplaten van de verschansing.

24

Ik bouwde er ondertussen rustig verder. De kade deelde ik er met andere legale en illegale botenbezitters. Het was er regelmatig erg gezellig. Nu en dan verdween er een en kwam er een ander voor in de plaats. Bootjesvolk onder elkaar was erg plezierig. Ik kluste er aan andermans boten en verdiende er zo wat bij. De relatie met lief was vlot gestrand, maar ze bleef aan boord wonen omdat ze het huis voor een jaar onderverhuurd had. Zij nam genoeg met het voorschip, ik woonde achterin. Nu en dan liep de spanning hoog op maar meestal konden we op die manier redelijk rustig met elkaar leven.

De Oudehouthaven.

Ik was niet blij met het vooruitzicht om na die tijd weer voorgoed alleen door het leven te gaan. Dus besloot ik op zoek te gaan naar een nieuwe lief. De beproefde methode van de kleine advertentie zou de oplossing kunnen bieden. Inderdaad, al snel had ik contact met een vrouw wiens brieven me bijzonder goed bevielen. We ontmoetten elkaar steeds vaker en wat mij betrof was er wel een kans dat er meer inzat dan nu en dan met elkaar kletsen of thee drinken. Zover is het niet gekomen, plots had ze een ander. Een heel aardig iemand en had ik geen reden om te klagen.

Opnieuw moest een kleine annonce uitkomst bieden. Mijn teksten werden steeds geraffineerder en er volgde opnieuw een aantal contacten. Een brief stak er met kop en schouders bovenuit. We schreven elkaar regelmatig, ze woonde helemaal in het hoge noorden. Maar plots kwam het bericht dat ze het nog eens met haar voormalige vriendin ging proberen. Dat was een tegenvaller. Gelukkig had ik veel omhanden aan de boot. Brandstoftanks en de verschansing waren nu even wat belangrijker. De misgelopen vlam en haar nieuwe lief bezochten me soms, en ik zag dat zij gelukkig met elkaar waren. Mooi, nu ik nog. Niet dat ik al helemaal eenzaam en verlaten was, er waren regelmatig burens op bezoek bij mij en de mislukte liefde woonde ook nog altijd aan boord. Als ze aan het einde van de middag terug kwam van haar werk gebeurde het nogal eens dat de kombuis vol burens aan het bier zat. Dan liet zij met het dicht smijten van deuren duidelijk merken dat zij het niet kon waarderen dat er zoveel volk zo vaak over de vloer kwam. Ik kon er slechts om lachen. Een maand later was ze plots vertrokken.

Mijn zoon kon het ook niet uitstaan als ik zo gezellig zat te ouwehoeren met burens. Hij had een tijd gevaren op binnenschepen en daar tabak van gekregen en woonde opeens bij mij aan boord. Zijn ergernis over mijn vrolijk geklets met visite was voor hem reden om zich terug te trekken of hij ging met mijn hond wandelen. Dat laatste deed hij op die fatale dag. Met een buurman besprak ik de wereld politiek en mijn zoon ging er weer eens met de hond vandoor. Vijf minuten later kwam hij met een lijkleek gezicht binnenstormen en schreeuwde dat Chica was overreden. Ik rende achter hem aan over de kade, door de steeg tussen de pakhuizen door en trof midden op straat mijn hond

met opengereten buik aan. Haar ingewanden lagen buiten haar lichaam. Een auto stond langs de kant met er naast de geschrokken chauffeur. Zonder na te denken vloog ik naar Chica en knielde naast haar op straat. Het dier trilde helemaal en haar ogen knipperden angstaanjagend. Het was overduidelijk dat ze dit niet kon overleven. Ik heb haar zacht toegesproken, haar verteld dat ik bij haar was, dat ze mocht gaan. Dat ze zich niet langer moest verzetten tegen de dood. De pijn die ze leed moet verschrikkelijk geweest zijn. Zij keek me kort aan en legde haar kop op de straatstenen, sloot haar ogen en blies haar laatste adem uit.

Ik schreeuwde tegen mijn zoon dat hij een deken moest halen. Hij stond daar maar op de stoep te kijken hoe ik huilend naast mijn stervende hond zat. De dierenambulance was er opeens en mijn buurman ook. Met moeite raapte ik het arme dier op en duwde haar ingewanden terug in haar buikholte. Voorzichtig liep ik met haar in mijn armen naar de stoeprand, steeds dreigden haar warme ingewanden naar buiten te glijden. De chauffeur en buurman namen haar over en legde haar op de deken die mijn zoon inmiddels had gehaald. Blijkbaar was de dierenambulance gebeld door de automobilist. De ambulanciers vroegen mij of ik wilde dat ze haar meenamen. Ik stortte volledig in en jankend tegen de schouder van mijn buurman heb ik kans gezien duidelijk te maken dat het goed was. Heel koel vroegen zij vijftig gulden voor het afvoeren van mijn prachtige hond. Ik trok het geld dat ik meestal in een van mijn broekzakken zat eruit met om hen te betalen. Door mijn tranen zag ik dat het geld over de grond waaide, het kon mij niets schelen. Helemaal niets kon mij nog wat schelen. Ik had mijn dierbare makker op afschuwelijke wijze verloren, wat maakte alles nu nog uit. De hele nacht heb ik in bed liggen huilen en schreeuwen dat zij mijn hond hadden vermoord. Mijn zoon was zo van mijn gekrijs ondersteboven dat hij mijn dochter belde voor hulp. Die is met haar vriendje gekomen, ik merkte amper hoe zij haar best deed om mij te kalmeren. Zelf was ze er niet veel beter aan toe. Ook zij had waanzinnig veel van Chica gehouden, ach wie niet. Het was zo'n lief dier, nooit ongehoorzaam en altijd zo trouw, dus trouw tot in de dood.

Een tijd later hoorde ik pas van mijn zoon hoe dat verschrikkelijke ongeluk had kunnen gebeuren. Zij waren de steeg ingelopen en Chica had haar tennisbal in haar bek. Die liet ze vallen en door haar flitsende reactie stootte ze met haar neus de bal keihard de steeg uit en de straat op. Zonder aarzeling volgde Chica in volle vaart de bal. De automobilist heeft haar in het schemerlicht waarschijnlijk niet gezien, reed misschien te hard. Nooit vroeg hij om vergoeding voor de schade aan zijn auto.

25

Steeds vaker was ik bezig met schepen van anderen. Het geld werd een ondergeschikt probleem. Het leven ging door en de boot moest af, ook zonder mijn trouwe makker. Het heeft lang geduurd voor ik wat minder verdrietig werd. De tijd moest opnieuw het werk doen. Het schip van mijn buurman moest grondig verbouwd worden en daar werkte ik de hele week met een ploeg mensen. Geen tijd voor getreur. Dagen lang laste en sleep ik staalplaat. Mijn zoon werkte er ook, dus ook hij had afleiding.

Plots vond ik een nieuwe brief in de bus. De vrouw die het nog eens met haar ex ging proberen meldde zich weer. Ze schreef dat zij me wilde opzoeken. Nou, waarom niet. Het weekend daarna stapte zij aan boord. Het was alsof er een hele nieuwe toekomst binnenkwam. Die ontmoeting had al snel een volgende tot gevolg en zo bleef het zich elk weekend herhalen. Het was een mirakel, wij konden het geweldig goed met elkaar vinden. Al na een maand of twee voeren wij samen naar Urk voor een werfbeurt en wat kleine veranderingen. De tocht over Marker- en IJsselmeer verliep uitstekend. Behalve vlak voordat wij de Urker haven bereikten. Het leek of er plots een raar gat in

het water ontstond en mijn scheepje maakte een paar rare bokkensprongen. Daarbij sneuvelde er glaswerk, waaronder de koffiepot. Een onmisbaar item voor scheepsbouwers en scheepsbewoners. Dus moest ik in Urk op zoek naar een nieuwe koffiepot terwijl mijn nieuwe lief onderweg ging naar haar huis. Zij zou vast terugkeren, daar was ik zeker van. Het afgelopen weekend, de tocht naar Urk over de meren, gaf mij het gevoel dat wij misschien vaker dergelijke korte reizen zouden gaan maken. Wie weet ook nog veel langere.

Dat heeft zij gedaan tot zij zessentwintig jaar later overleed aan alvleesklier kanker.

In de plaatselijke winkel voor huishoudelijke benodigdheden vond ik de juiste pot om de volgende ochtend mijn koffie mee te zetten. De winkelbediende achter de kassa wist niet hoeveel ik voor de pot moest betalen. Hij wist zelfs niet wat voor geheimzinnig apparaat ik daar voor hem op de toonbank had neergezet. Toen ik hem uitlegde dat met dit eenvoudige glazen ding voorzien van een zeef met aandruk stang gemaakt was voor het bereiden van koffie, bekeek hij me argwanend. Hij staarde me aan en probeerde te doorgronden of hij in de maling genomen werd. Schichtig liet hij zijn blikken ronddwalen, op zoek naar de verborgen camera. Ik glimlachte en drong aan, ik wilde afrekenen en met het werk aan mijn schip verder. Maar hij wist simpelweg niet wat de prijs voor dit wonderlijke ding was, twijfelde sterk aan mijn verklaring over het doel ervan. Tenslotte nam hij de telefoon en belde kennelijk met zijn baas. Omstandig begon hij aan een uiteenzettingen. Beschreef het wonderlijke ding dat daar voor hem stond. Sprak over een glazen cilinder met er in een zuiger alsof het een bromfietsmotor betrof, maar dan zonder krukas of vliegwiel. Zijn beschrijving was lang niet zo duidelijk als zijn scepsis over wat ik over de pot gezegd had. Kennelijk was de persoon aan de ander kant al even onwetend. Uiteindelijk werd de verbinding verbroken en vroeg hij me of vijf gulden niet te veel was voor een glas, zoals daar voor hem stond. Nooit kocht ik een goedkopere koffiepot.

Het weekend erna werd ik aangenaam verrast door de komst van mijn nieuwe lief op vrijdag aan het eind van de middag. Ik was juist bezig met het plaatsen van het nieuwe stuwblok. Zij schoot een foto van mij met mijn vuile handen, gezicht en lashelm op mijn kop. Die foto zou later grote betekenis voor ons krijgen. Het was de dag waarop zij vertelde dat zij voor altijd bij mij wilde blijven.

Voor het eerst dronken wij koffie gemaakt met mijn nieuwe pot terwijl ik haar het verhaal over de aanschaf vertelde. Dat weekend was zo mooi en ik was zo gelukkig.

Het volgende weekend voeren wij samen naar de stad waar zij woonde en werkte. Zij was een heel goede meubelmaker, bij haar thuis zag ik de zelfgemaakte meubels en een fotoboek vol prachtig werk dat zij voor haar baas maakte.

Ik genoot van het logeren in haar kleine comfortabele huis. Zij had zelfs een waterbed waarop het heerlijk warm slapen was en bij het vrijen schommelde het zo leuk. Al gauw kreeg ik meer en meer zin in dat leven in een huis. Water kwam onbeperkt uit de kraan. Onder de douche was het zo aangenaam, er kwam geen eind aan de stroom warm water. Elektra was gewoon overal, er was geen generator of kabel naar een aansluiting op de wal voor nodig.

Als zij vrijdag klaar met haar werk was voeren wij een eind het Reitdiep af en meerden aan een kade vlak voor een brug. Rondom lag het stille uitgestrekte platte land. Je kon er eindeloos ver kijken alsof wij op zee waren. Bij de brug stond een huis dat te koop was. Een huis in deze prachtige omgeving. Dat van al die luxe voorzien was, stromend water, gas en elektra zoveel je maar nodig had. Dat was toch ideaal. Ik stelde haar voor om samen dat huis, of eventueel een ander, te kopen. Ik zou de boot verkopen en samen hadden wij vast voldoende geld voor dat idee. Zij vroeg mij een paar dagen

bedenktijd en die kreeg ze natuurlijk. Vlak voordat wij terug naar de stad zouden varen vertelde zij mij dat zij liever bij mij kwam wonen. Samen op het schip, dat leek haar geweldig. Samen er op wonen en er mee varen, niet alleen nu en dan een paar dagen, maar samen lange tochten maken, daar verlangde zij naar. Er was slechts een kleine voorwaarde die zij verbond aan haar voorstel. De woonruimte moest ruimer en comfortabeler worden. Als wij nou in het voorschip gingen slapen en van het achterschip één grote ruimte maken, zou ik daar mee kunnen leven? Lang heb ik er niet over gedacht. Ik pakte de decoupeerzaag en binnen een half uur had ik de twee achterste schotten eruit gezaagd en vroeg haar of het zo ruim genoeg was.

In de twee maanden die op deze gebeurtenis volgden bouwde ik een nieuwe woonruimte in het achterschip. Als zij aan het einde van de middag uit haar werk kwam overlegden wij hoe ik de dag erop verder zou gaan. Hier de bank, daar het bureau, een kast voor de tv. Een vitrinekast met rond gebogen deuren voor het glasservies en drankflessen. Kasten hier, laden daar. En twee fraai gevormde ramen in de spiegel van het schip. Zodat wij voortaan als we beneden zaten naar buiten konden kijken. Uiteindelijk werkte zij alles prachtig af terwijl ik in het voorschip onze nieuwe slaap hut van meubilair voorzag. Toen alles klaar was zegde zij haar huis op en trokken wij samen in onze nieuwe varende woning.

Een half jaar later wilde zij weg uit haar stad. Wij wilden het liefst naar Amsterdam toe. Wij spraken af dat als een van ons daar een baan vond wij zouden gaan. Ik belde met een rondvaartbedrijf en kon bijna direct aan de slag op de Amsterdamse grachten. Lief nam op staande voet ontslag en vertrok met een mooi getuigschrift van haar baas.

Onze kat, een hond hadden we toen niet, hield niet van varen. Zodra de motor aansloeg probeerde zij te ontsnappen. Wij zorgden dus dat alles hermetisch gesloten was. Natuurlijk vergaten wij dat ene kleine kiertje in het dakluik boven de salon. Ik zag nog net hoe zij er naar sprong, zich vastgreep aan de rand en er vliegensvlug door verdween. Wij dreven al een eind uit de kant in afwachting van de brugwachter. Met een enorme sprong verdween de kat de wal op en uit het zicht. Verdomme, riepen wij in koor, hoe kregen wij dat kreng weer aan boord. Er achteraan jagen had geen zin. Die vond je daar in de haven niet terug. Zij zou in paniek onder een auto kunnen lopen, dat wilde wij vanzelfsprekend niet. Wij besloten haar te zoeken als wij met de trein naar de stad terug kwamen om de auto op te halen. Als we in Amsterdam aangekomen zouden zijn. Drie dagen later liepen wij met een bakje vlees te soebatten om het beest binnen handbereik te krijgen. Eindelijk had ik haar met een zweefduik te pakken. Aan haar nekvel duwde ik haar snel de kattenmand in. Het was wel jammer dat lief het harde gaaswerk dat als afsluiting diende met geweld sloot terwijl mijn hand ook nog in de kooi zat.

26

In Amsterdam voer ik op de grachten en lief maakte meubelen voor een heel chique jachtenbouwbedrijf. Daar bestelden de oliesjeiks hun speeltjes en er mocht natuurlijk geen kiertje of krasje in te zien zijn. Lief had het in het begin wel zwaar als enige vrouw binnen die grote club mannen. Toen zij in de gaten kregen dat zij niet de nieuwe koffiejuffrouw was maar een zeer vakkundig collega werd zij als een van hen beschouwd. Dat zij met een vrouw samenleefde namen ze er op de koop toe. Wat kunnen ze soms toch schattig zijn, de jongetjes.

Nadat het rondvaartseizoen sloot zocht ik naar ander werk. Dat lukte niet zomaar. Op de binnenvaart was ik als vrouw met weinig ervaring niet welkom. Via de gemeente kreeg ik het voor elkaar om bij een lasopleiding te worden ingeschreven. Daar leerde ik nog beter lassen tussen een groep jonge knullen die allemaal werkloos waren. Overal in het gebouw hingen reclame posters met een foto van een jonge vrouw en de tekst: Een slimme meid is op haar toekomst voorbereid. De bedoeling was duidelijk. Er moesten meer vrouwen voor technische beroepen worden opgeleid. Dan lijkt het mij wel handig als de overheid het niet laat bij die affiches maar ook flink aandacht besteed aan de opleiders van die meiden. De eerste die ik trof liep zo over van geile gevoelens dat hij het zelfs niet verantwoord vond om met mij alleen in een ruimte te zijn. Daarbij kwam dat ik mijn CV had geprint op de achterkant van een A4 foto van de Excalibur die er toen al zeer imposant uitzag. Ik legde de geïnteresseerde uit dat ik dit schip van kiel tot het topje van de mast zelf had gebouwd en was er van overtuigd daarmee indruk te maken. Op deze leraar werkte het als de rode lap op de spreekwoordelijke stier. Ik was een fantast en zou geen lasopleiding nodig hebben als ik werkelijk zoiets zou hebben gebouwd. Daar had hij gelijk in, maar ik kwam ook niet om te leren lassen. Ik kwam om een papiertje te halen waarop stond dat ik het geleerd had en dus een goede potentiële werknemer was. Gelukkig ging het mannetje na twee weken op vakantie. Er kwam een andere leraar, een oudere man, die in de gaten had dat ik wel wat talent had en wat extra diploma's kon halen. Hij liet mij allerlei ingewikkelde lassen maken en meldde mij aan voor de hoogste lasdiploma's. Die cursus duurde niet zo lang, hooguit tot acht weken. Tegen de tijd dat het examen voor de deur stond was de andere kwibus terug van vakantie. De eerste ochtend was het meteen raak. Hij had een bepaalde deodorant op en riep dat luid in het rond terwijl hij binnenkwam om mij te waarschuwen dat hij nu onweerstaanbaar was. Toen hij er achter kwam dat ik extra lesstof had gehad werd hij helemaal venijnig. Tijdens het examen toen ik met laskap voor mijn gezicht met een werkstuk bezig was voelde ik zijn aanwezigheid in mijn lascabine. Meteen gebeurde er iets waardoor de las mislukte. Ik kan niet bewijzen dat hij mij saboteerde maar ik was er zeker van dat hij even de kraan van het beschermgas sloot. Ik zakte voor de hogere niveaus en verliet de opleiding nog de zelfde dag met een beginnersdiploma.

Een week later had ik mijn eerste lassers baan. Bij de socialenwerkplaats heb ik via een uitzendbureau een paar honderd frames voor autostoelen in elkaar gelast. Dat was pas het begin. Via het zelfde uitzendbureau maakte ik als het ware carrière. Steeds moeilijker werd het werk dat mij werd aangeboden. Voor ik het wist bouwde ik mee aan de rollenbank voor de nieuwe Volkswagen. Een paar maanden later bouwde ik ergens anders ingewikkelde warmte-krachtinstallaties. Daar werd mij een functie als leidinggevende aangeboden, maar toen ik begon over drie maanden vakantie per jaar werd die me gelukkig geweigerd en vertrok ik er weer. De volgende uitdaging was het bouwen van een roestvrijstalen intrekbare kiel voor een oceaanracer. De eerste dag heb ik er wat vertwijfeld staan kijken naar de centimeter dikke roestvrijstalen platen. Na een gesprek met een buurman had ik de volgende dag de oplossing. Met behulp van een gigantische zetbank waarmee je staalplaat kon vouwen en een hijs installatie wist ik de platen zo te bewerken dat ze precies de juiste vorm kregen. Daarna zette ik het geheel in elkaar en lastte alles perfect af. Ik mocht meteen blijven. Dat heb ik nog een aantal maanden gedaan. Ik maakte er de gekste dingen tot ik last kreeg van al het slijpstof dat ik zelf produceerde en waardoor ik het steeds benauwder kreeg. Midden op een dag heb ik mijn overal aan de kapstok gehangen en ben vertrokken.

De volgende opdrachtgever was een scheepswerf waar luxe grote jachten werden gebouwd. Daar was het de bedoeling dat ik een machinekamer zou bouwen in een veertig meter lang super jacht. Nu was ik voor de zoveelste keer de enige vrouwelijke werknemer

en daar begon het geijkte spel van eerst bewijzen en dan wel zien opnieuw. Deze keer waren de collega's zo vervelend dat het na een dag of vier mijn Waterloo is geworden. Nooit heb ik meer voor een ander gewerkt.

De bouw aan de Excalibur was bijna klaar en we waren al eens drie maanden op reis geweest. Richting Schotland maar die reis liep uit op een klein drama door een opgestoken storm. Drie maanden voeren we rond de eilanden van Denemarken. Het jaar erop was Zweden aan de beurt. Omdat het einde van de Denemarken reis op een bijna ramp was uitgelopen wilde lief niet langer naar zee. Ja, wat doe je dan met een zelfgebouwd zeeschip. Er op wonen en af en toe een klein tochtje over het IJsselmeer? Dat verveelt op den duur, dus zette ik het schip te koop. Wij kochten een vliegticket naar Los Angeles en schaften daar een heuse oude Amerikaanse stationcar aan. Daarmee zwierven wij door tientallen staten en kampeerden op staatscampings. Aan het einde van de reis verkochten wij de wagen en vlogen vanaf New York terug naar Amsterdam. Twaalf uur later zaten wij in de trein van Schiphol naar de hoofdstad en het leek of we nooit weggeweest waren.

De laatste loodjes werden beslecht. Er ontstond een vreemde situatie. Na zoveel jaren bouwen, ik weet echt niet precies hoeveel, was de Excalibur opeens af. Dat was een erg onwennige toestand. Een afgebouwd zeeschip waar we op woonden en waarmee we eigenlijk niet meer mee voeren. Wat moesten we daar nu mee? Ook daarvoor diende zich een onverwachte oplossing aan.

Er verscheen een koper op de kade. Hij was smoorverliefd op mijn bouwwerk. Er volgde een langdradige onderhandeling over de prijs. Nadat we het eens werden moest mijn boot naar de werf voor een inspectie. Daarvoor bracht de piloot een vriend mee die ook ferrocementbouwer was. De man was onder de indruk van mijn resultaat. De kogel ging door de kerk. Na al die jaren ploeteren heb ik mijn prachtige schip verkocht. Het is gek, maar ik heb er nooit spijt van gehad. Voor we goed en wel wisten wat er gebeurde stonden wij met onze spulletjes op de kant en had ik een hoop geld op de bank. Dat alles zonder een traan te laten. Athans, niet door mij. An daarin-tegen viel verblind door tranen bijna tussen wal en schip. Ze hield er een paar geschaafde knieën aan over

Van het geld dat de Excalibur opbracht kochten wij een binnenvaartschip en voeren met lading van hot naar her. Zo kwam er een einde aan het zelf bouwen van een boot.

Zo zie je maar:

zelf een zeeschip bouwen bleek dus echt mogelijk.

Onze laatste tocht met de Excalibur.

Daar ging ze. Hoop haar ooit nog eens te zien.